

שני יועצים ושני עליצים, עשאו כמין מריבה, ערנן כמין מלחמה, סקצת אלו מצטרפין עם אלו (ל"א אלו תמורת אלו), ואלו כנגד אלו, אם אין אלו אין אלו, וכולם אדוקים זה בזה. והרמז מובן "לגמרי (כל"א לינונ), ואם יקשה לבאר "הפרדתי (ל"א חלקיו) מצורת* בעלי היים אל ההפכים, והן גורמין הצלתו מהמלחמה הזאת, *ל"א מצורך

אוצר נחמד

קול יהודה

שני יועצים ושני עליצים. כמז מהר"א הנזכר, שני יועצים הם שתי הכליות, שנאמר חכמן ה' אשר יעניו אף לילות יסדונו כליותי. שני עליצים הם הקורקנן סגור וחסמתו ככלבית, וקצת ר"ל בנן החתומן השמחמו הזולת רבי, ע"כ. והמזכר מפרשם על מולאי הטב"י, וחס מסר לדומה, מרה ירוקס, מרה לבנט, מרה ג'הורס. וחס לעומת ארבעה יסודות. המרה לדומה בבחינת יסוד אור, והוא הם אלה, מרה ירוקס בבחינת יסוד אש, והוא הם אלה, מרה לבנט בבחינת יסוד מים, והוא הם אלה, מרה ג'הורס בבחינת יסוד ארבעה יסודות. ולעומת זה נקראו הליכונים הנזכרים, שכל אחד נוטה לאחת מן האליכיות הנזכרות, ויש מהם ארכים, ויש מהם שונים, זה אה, זה כמו שכתבתי כי יסוד אור עש יסוד אש ארכים כי הוא דומה ליסוד אש בבחינת החממות, וזה וימי שונים, הם ספיקים לגמרי, וכן עשר וימי ארכים, עשר וימי שונים, וכל רבינו סעדיה גאון בכתב ס' תמיס, ז"ל, זה הכלל קצת בידך, אש ועשר שונים, אש וימי ארכים, אש וימי שונים, עשר וימי ארכים, עשר וימי שונים, עשר וימי ארכים, אש וימי שונים, ז"ל, ולדבריו לרוב נזכר שם ועשר שונים ארבעה יסודות, אש וימי ארכים, אש וימי שונים, כי סדר היסודות אש אור מים עפר, וזה וימי ארכים מתחת דרכות יסוד, וכן עשר וימי ארכים: עשאו כמין מריבה וכו'. ס' י' שמו קהן מין בעלי חיים מענינים ספיקים, כדאי אחד אחד מהפעלם לגביר על כסגורו, והוא מוכרח כעבור אלו לגבילתי וספיקי, וזה קיומו החממות מדינית כל ימי עמידתו כמיס: מקצת אלו מצטרפין עם אלו. יתכן לפרש ש"ל ספיקים יר ארבעה מדברים המתגמלים, ויש זה היסוד המתחמו ית' ללרכיבן בדרך מומלע שבינין, כליוס תאמר קצת מיסוד אש, והנמשך ממנו ספיקי יסודקס שפיקי הם ויבש ית' לה קצת טעמויות עם ספיקי שממנו מרה לדומה ספיקי חממה כקצת עם מרה לבנט ספיקי מים מים ואליכיותם אלו וכן בדמיון ארבעת הלהות שכתבתי, וכן אמרתי עם העפר סגור המרה לבנט עם המרה שחורה המתח דמיון יבשות: אלו תמורת אלו ואלו כנגד אלו. ר"ל ית' מן היסודות שאלהם לגמרי עשרה מלגמרי מחבירי, ויש מהם שאלהם ספיקי לגמרי רק בלחמ מן האליכיות: אם אין אלו אין אלו. בלומר ארבעה מהם מתגמלים וספיקים זה לזה, עם כל זה אלו יעדר אחד מהם לגמרי וישתק מוכרחת החיות ויתפדו היסודות זה מזה: והרמז מובן לגמרי. בלומר הרמז הוא שער מובן מדבריו שכל רק נספיקין בעל ס' בלי ספק, ארבעה ספיקין לט' לפרש כל דבר ודבר מהקרי הדברים על אופייתם שער ע"ל מובאר לכל שכלותם הואת הספקין עם כלל הדברים,

עשאו כמין מריבה, עשאו כמין מריבה, עשאו כמין מריבה. ודגל לפרק השפי וזרף לזה מה שכתבו שם, מקצת אלו מצטרפין עם אלו, אלו תמורת אלו וכו'. והיה ביאורו על זה שכל לרמז על האליכיות שהם למטה מהקדום וכו' והם האליכיות הנריכים לשמירת האש, ככד ויהר כלי המזון, ולשמירת המין ככליות וחוליה, וכדו שזכרנו למעלה שכל אחרו ועד כי יש לאליכיות שהם למטה מהקדום החולק סוד וכו'. וכן ביאורו ענין מולאי הטב"י על ארבעה סליחות שמואלס מן הכבד אשר הם יתארה סוד וכו', ע"ש ותבין דבריו אלה. ומהם דבריו לאחר שברמז בזה מובן בדרך כלל, עם היות שיקשה לבאר חלקיו הספיקים, וכליו חממה לדעת הרמז המיוחד ללועזים ולעליוס חממה, חממה הרמז הכולל המובן הוא מענין נורד העליוס חיים אל הספיקי, כי שם כוון אל הש' ז' החממה שיערק ענינו העליוס חיים, כחומר למעלה שאל אחרו ודמחה כשהוא מנהיג החיים וכו', ופאליכיות חממה הללו על הנרות ארבעת הטב"י הספיקים יבונס, והקן ענין הספיקים על אופן יתכן זו קיום המוכרח לכל דבריו ולכל משפטיהם עד שהמריבה יצאה חממה מולוקת לשם עמים שפוסה להקפויס. וז"ל והן גורמין הצלתו וכו' ולולא וכו'. והנה עם היות שאל ירד הכבד אל ביאור ענין עליצים ולועזים ומדבריהם, ולא עוד אלא שהוא עמו סודו ולא כוונת יו קשה לבאר פרטי החלקים האלה, מ"ל הנה מקום אהו ליהסם בזופן מה לדבריו המוכרחים כמה שקדם בלמרו, ובאליכיות האלה מקום הסתמכות כמו ליות ויעלם ויעלם שוקה וכדו כועס וקובה ישנה וכו', כי הנה הלועזים כנגד הכבד הכועס עם כוים הדלומה המהדמסת זו, שהרי ע"ל הכעס יא הלעז, והעלויס כנגד קובה ישנה שהוא כויו לכלי המזון כלומר, כי ע"ל המזון יעלם האדם, וכלל ההתמס עם הקובה בלמרו שני עליצים, והשני יועצים הם הכליות העומת, והעלויס כנגד הפחול לשחוק כי הוא מנקת המרה שחורה מבעבירות כחומר למעלה, ונלרף אלוו כבטן המולאי אה המותרות החולה, וכבן יתפשו בני מעו יתפשו מנד הנקוי ההוא לדומתם

קני

ואלו עוד יוהר מזה כמסויס ענינים עמוקים כדודות אלו סכננים אשר נעלמים אלהותם, ואם יקשה לבאר הפרדת חלקיו מצורך בעלי חיים אל ההכבים, כל"ל. וירד לומר שכן הוא כוונת ספר יצירה לגביר על הספיקים שבע"ה וסדרן קיום העליוס בנין, ארבעה קשה לבאר פירות הדברים, בלומר פרטי הדברים בלועזים ועלויס וכו', וכן בכתבין באריכים ב' ידס וכו' גרים וכו'. מצורך בעלי חיים וכו'. זה מוכח על אחרו והרמז מובן לגמרי. ושעור דבריו עם כל מה שכתבנו מובן על ספק ארבעה קשה לבאר פרטי הדברים, ע"ל שוכן כוונתו בזה מורד בעל חיים אל הספיקים: והן גורמין הצלתו וכו'. ר"ל הספיקים שבעליוס חיים שגורמין שם מעוותים אורו כן סן קיוקן של בעלי חיים שפיקים כמיס על עם קצו כפי

במנה נבראים המלאכים הרוחניים, ובה מתחברות הנפשות הרוחניות, ואחריה האוויר המושג, ואחריה המים אשר מעל לרקיע, לא השיגתם הקשת הפילוסופים עד כן לא הודו בהם, ואפשר שיאמר כי אומר שהוא כדור הקרה שקורין בערבי זמורירי¹, וסקום תכלית הגעת העבים, ואחריי סקום האש הטבעי שקורין אותו בלשון ערבי אלאחר²

קול יהודה

אחר נהמר

ענין המלאכים: ובה מתחברות הנפשות הרוחניות. יתבאר במאמר חמישי סימן י' כפי שם ז"ל, ויחזק עולם המלאכות ועולם המנוחה כאשר מדבק הנפש בו הנפש, וזו נפשו איש: ואחריה האוויר המושג. וזו נפשו למס שאמר שמים רוח מרוח, שרץ שאויר המושג ונביאים ברוח, והמה שזכר למעלה סימן ג' שמי שברא לו האל עין וזכר יראה אופו עם עולם דקדו, וזו האויר סדק נאלץ מרוח הרוחני ממש והוא רוח הקדוש, וכדומה לזה פירש רמב"ן שם בלאורך מעט: ואחריי המים אשר מעל לרקיע וכו'. וזו מים מרוח, וזו מים מרוח, וז"ל מרוח זו סדק מושג לפעמים נבראו המים העליונים שאינם מים גשמיים כמים שלנו אבל הם דקים יותר כדרכה מים שלנו, והם מים עליונים המכריזים במעשה בראשית בראש ימי דקדו כבנון המים וישי מגדיל וגו': לא השיגתם הקשת הפילוסופים. הפילוסופים נחטבו כדירוש זה הסבור, כי לא הכינו ענין המים שלנו דקדוקים החלשים למעלה מהרקיע, אבל לפי פשט הכתוב דקדו סוגר כזה סן השמים, ר"ל הגלגלים: על כן לא הודו בזה. ר"ל במציאות מים עליונים: ואפשר שיאמר כי אומר שהוא ברוח הקדוש וכו'. דמ הפילוסופים בני עמנו שדדקו לפרש שמים העליונים המכריזים בסקופ הכוונה על חלק שלמתי מן האויר שם האדים מלוים בדרם זיוק המדק והסגל, והוא החלק היסודי קר שגאוויר, כי החלק שלמתי מתחמם מיוסוד אש סדכיון בו, והחלק הסמוך לארץ מתחמם מהספסוכה יפויי הפהם, והחלק השלמתי הוא הקר שגשגים חלקיו, ויחזק הקרף אלם כדור הקרב, ועד שם מבלות עליות העבים, והוא קרף אלם מים עליונים, והם מים בנת ולא כפועל, וכשיגיעו לשם האדים יתחוו מים כפועל, ויאמרו לפי דעתם אז שסרקיע המכר כבורה הכוונה בו על חלק הסתתהון מן האויר שהוא מגדיל בין מים גשמיים ששם מים בכח, ובין מים החמונים ששם מים גשמיים ממש. וכבר זכר זה הסבור בחלק שני פרק י' וזאת דעת הרב"ר כדירוש הסבור: ואחריי סקום האש הטבעי. הוא יסוד אש המוכרם אלל הראשונים סדקו בקמירוח גלגל סידר חסם הפילוסופים, והוא אמרו לרבע אש ממים, כי האש הוא אש"ש שהוא היסוד דק בערך האויר והמים שחתחו, הוא היסוד נכ בערך המים והאויר שמתחלם ממש. אמנם לא יסכן לפרש שרש המכר לפרש דעת בעל ספר יצירה ולומר שמה"א אש ממים נבחוון על יסוד אש שאמרו הפילוסופים, שהרי כפי"א כחג אש ממים חקק וחוצב כה כחא הכוונה והואוים והשיש והיותו הקדוש, ועוד שהרי המכר מתחן כיוסוד אש כחאון היתה הפילוסופים כמו שיצא בפשיטי סי' י"ד. אבל הכיין שלל הסבור זק קד דרומא, ויעיקר הכוונה היא על אש של מעלה, ויירד לו לביטח מתקבולים שלל הנומאות בשמים ממעל ועל הארץ מתחם שים זיוק ומתחן בכל חלק והחלק מהחלק אש מים אויר, וכפי"א שם הרב"ר כדירוש ספר יצירה (דק י"ג): וסיום על אז כפי"א, וחפי"א והארץ סופה סהו ובה ורוח אלהים (בינה) מתחמם על פי המים (המד), כפי"א. ועוד כתב שם (דק י"ד) ז"ל, ארבע על פני המים חקק ועל ר"ל נאש על מעלה ונאש על מסע, כל הכריות עם: א.

ובה מתחברות הנפשות הרוחניות. הכוונה כי עם מדכיקה בהסרין, וכעין אמרו בחמישי סימן י' והוא עולם המלאכות ועולם המנוחה כאשר מדבק הנפש בו הנפש וכו': ואחריה האוויר המושג. הוא כיוסוד המכריז על המים רוח מרוח. ואמר מושג. להבדיל בין רוח זה לרוח הקודש המכר, ששם היותו גשמי הוא עלתי מושג וזכרם קדוה, אשם קהרו יראה מי שברא עליו האל עין וזכר מהמדת, כמו שזכר למעלה סי' ג'. ולהבדיל בין האויר המושג ובין רוח הקודש הנלמדי מושג ייחס לרוח הקודש האל אויר שלימו נחפס כמו שיבא: ואחריי המים וכו'. הוא לביוסוד אמרו ג' מים מרוח. וכבר קרב זה אל המציאות הגאון רביעי סעדיה, במאמרו כביכול צבר ודם יכול לעשות כן שמתחלם הכל רוח פיו ועשש מים. והנה זה ימשך על סדר למעלה למטה, כי מרוח הקודש יאלו רוח נקרה אללו אויר מושג, ומן האויר הזה יאלו מים חיים. וכל אללו הם דברים דקים עליונים למעלה מן השמים, ויורה על אז מה שיוסוד חפי"א במאמרו מים מרוח חקק וחוצב והוא וכוה ורפס ופי"א וכו', ואלו כיחה כוונה על המים החמריים אך יאמר שמהם חקק וחוצב סהו וכוה, והואלי וכבר נתבאר כמה שקדם כי סהו נאמר על היוליו הראשון, על כן אמרה שאין אללו זיומי עינים דקים רוחיים משפסלמים אז אחר זה מתחלם למטה. וכבר דעה הפילוסופים במים אשר מעל לרקיע המוכרז ככחוב על המים המלאכים בכח גשול החלמתי מן האויר החמרי, וכמו שזכר הסבור בשם פ' ג', והוא המקום ששם יעלו האדים והיתחדה מהם המקור והסגל והומיכה, ונקרף כדור הקדוש בעבור הקריות שנו. והוא דעה הרב"ע פ' ברבאית, ואלו נמה ההכח ספורי, וכדבר עוד על אודותיו בחמישי סימן י' במאמרו המקרה במים רוחו כל המים אשר מעל לרקיע: ואחריי סקום האש הטבעי וכו'. והוא כיוסוד מה שאמר לרבע אש ממים, והכוונה שאמר המים המכריזים הוא מקום האש הטבעי וכו'. ובחמישי סימן י"ד יספק על מציאותו במאמרו ולמה לא ספקט בטענות סיוסוח הארבעה הראשונה והחכב אהים בשולם האש אשר יעטו ששם האש העליונה וכו'. והגאון רבינו סעדיה בסיוסוח ספר יצירה הקריב אל השכל אשפרות התחדש האש מן המים, במאמרו אל חתמה אש יולל האש מן המים, שהרי בדעת בני אדם המועטת יסון לעשות כך ולהוליא אש ממים. כיו"ל, מצינו עלי זכוכית ספורי מאותו זכוכית הנקרה כפי"א בלעז, וממללו מים וטוחה בשמים בירה המון פמה"א על המים מתגבר, ועוטרם על פניהם כיו"ל לכלי זכוכית, ויולל אש מן המים אשר בזכוכית, ומשים

אלאתר"ר, כאשר אומרים על זרחה אלהים מרחפת על פני המים, שרצונו במים האלה החומר הראשון בלי איכות אבל תהו ובהו, עד שיהיה בן חפץ האלהים המוכב אותו, וכנה אותו ברוח אלהים, ודמות החומר הטבעי במים דמיון נכון ביותר, כי מה שהוא יותר עבה מן המים לא ישתוו פעולות הטבע בכל חלקיו, מפני שהם חזקים

אוצר נחמד

קול יהודה

איסק"ל יולאם בניצולה היואלות מן הכלי ומעמד, ע"כ. ואלוה ראוי לשום לב כי יציאתו ההכרח לומר שלא על פי שטמו וביאורו נלמרו הדברים, אלא על דעת האומר שקדם זכרו אלא כדור הקרה, כי הוא זה אשר ילמד שגבר המים המזכרים יהיה מקום האש. אך לפני שמי ספר יצירה ח"ל לומר כן, שהיה כפרק הואו עלמו כחוב ללמד אש ממים חקק וחזק זה כשא הכבוד והאופנים ופריסים וחיות הקודש ומלאכי השרת וכו'. והדברים מוכיחים היותה אש עליונה דקה וזכה רלויה לזכרה בכל העתים האלה. ועל כל פנים השנינו החפיסה מפני מה השמים הביאור על פי שטמו המסכתה לספר היצירה והמשיכו על דעת האומר הכלתי ממכיס לו בזה בשום פנים, כי איכא יוכל לפרש ארבע אש ממים חקק וחזק זה כשא הכבוד והאופנים ופריסים וחיות הקודש וכו', על השש הטבעית הלו: כאשר אומרים על רוח אלהים וכו'. חוזר למה שאמר במים אשר מעל לקיים שהוא כדור הקרה וכו' וערך ערך דבריהם על המים המזכרים כפסוק ורוח אלהים מרחפת על פני המים שגלה בו החמר הראשון, ולמר לו להקדים השבס דבריו אל אשר כוון להזכיר מספר יצירה עשה מספרו ממש וכו', כי הדברים הללו מחייבים אליו. ולאפשר שכוון להם פסס מפני מה קראו למים ההם כהמיים בשם מים, כי היא זוגת קריאתם ככה לחמי הראשון שהוא נשאל הכח וההכנה הסללת אל קבלת כל הזרות, ועם זה חושביל הגענו זו אל אשר יזכיר, ומלא מלאך אחד עשה שתי יחמיות להיות לו חסרות למעלה ולמטה: בלי איתרות. להיותו מחד עשמו משלל ועמד כל הזרות והמקרים כמו שיהבאר בהמישי סימן ב'. אלל חכו ובהו עשהם מחתיבים להמר הראשון מלד ההערד וההכנה אשר בו, וכמו שפרסם אונקלוס לזים וריקניא, לא כסרמנ"ב פטריס מה על החמר ובה על הזורה. וכן יורו דבריו בהמישי סימן ג' בלחמו וכבר השבו קלח אלהים כי המים שגבריהם צהלהת מעשה ברששות כיוו להיולי החלה וכו', עד לחמו וכנה צבעדד הזורה וההערד בחקק וההו ובהו, ע"כ: עד שדהתאיך וכו'. שקבל איכות והכנה אל קבלת הזרות: הסובב אותו. כלתמו מרחפה על פני המים: וכנה אותו ברוח אלהים. כי רוחו הוא חפלו הפועל בכל דבר ערטו: ודמות החמר הטבעי במים וכו'. דני עש אל הדמיון הזה אשר דמו בו החמר הטבעי למים, ולמר שהיה זה דמיון נכון ביותר כמו שאמר והולך: לא ישתוו פעולות הטבע וכו'. כי הטבע שלמי הפועל בו לא היה טולח וזקוע ומפלט בקרבו אלא כל חקק ממנו, לכמה ענין המוכע

ככוד, אמנם הוא דמות הככה העליון ולא עשמו. ואין ספק ביונת המהכר נקטקס לדעה זאת של הראב"ד. וז"ל כאשר אומרים וכו': כאשר אומרים וכו'. אינו מוכב על דעת הפילוסופים בלש הטבעי זכור לפני זה, אלא על לפי עניו בנות ספר יצירה פנויים ע"פ אמתת דעת המקובלים, וסס אומרים שמה שאמר הכבוד ורוח אלהים מרחפה על פני המים, אינו רובל לומר המים ההחמטים שסס מים כפועל כפי פירשם מפעט הכבוד, שכרי הכבוד אשר והולך יסמה סמו וכסו, ומים מין עדיין: שרצונו במים האלה. הכונה במים האלו החומר הראשון שגבר אותו בש"ח, והוא חומר מוכן לקבל כל הזרות וכו'. עמד מאוס זורה, והוא הנקרא חומר סיולי: בלי איכות. ר"ל החומר סוף לא היה בו שום מנין שטול לחאר אותו בו, כמו שאמר איך הגשם סוף, וכל לנשיב סס או יבש או לאו לאו קר, וכן נלמר ססוף לכן או אלו: או מן המלאות, וכן אפשר שגמר בו ססוף משולש או מרובע וזולת זה מהחממות, וכל אלו האיכויות לא נהנו להאמר בדימר הראשון, ונקרא חומר על היותו כמות בלבד וסכו וכו', ר"ל חמר בלי שום איכויות: עד שהתאיך בחפץ האלהים. כלומר שקבל האיכות בחפץ אלהים. וזה שאמר והולך, רמו לבלל המציאות שהיו חומר בלי זורה ובחפץ אלהים נעטייר מוטע כל אשר חפץ: הסובב אותו. כלומר הסובל והמקיים אותו. ועניו החמר חפץ שיקב"ק מקומו של עולם: ובנה אותו. ר"ל אותו חפץ, כדוח אלהים: ודמות החומר הטבעי במים. ר"ל הדמיון שסכחמו מדתס חומר הטבעי שהוא חומר היסודי. במים ולא בשאר נמצאות: כסם ביהוד. כלומר נכון יותר מלדמות אותו אל איזס יקוד אשר סיוטר עכ, כי יזור החומר סס סוף סיוסס יותר עב מכל הגשמיים, ולמר ססוף חומר בלתי זורה: לא ישתוו פעולות הטבע בבלי חלקיו. כלומר פעולת הטבע אינו מתפשט בכל חלקיו כמו במים. הדמיון כוס יורה גדולה מלאה זים והשס החתיס, ססס בשום אש כל כמות המים מתחממים כלהד, ולא יתכן שיחמוו במים אשר כמתחמם סיוסס או המים שבגדרים ערס שחמוו כלל המים, בשסם חקר קרוב להק' התחמוו, סססיון מלך שארדכס הולק התחמוו דסייוו ססוליים כשארים קרים אף ססיוסס מרחפת או לגדריו, כי המים כמתס סססון לאש מתפשט למימים טולס, ושולבו זה וזה חלק אחד מים ערס יתחמס סולו. וכן אס יוסס דכר במים מתפשט אל כל המים סן כצפץ סן כטטס. וכל זה לא יוצג דכרס סיוסס יותר עכ מן המים כמו ססין. ושולבו זה ותבאר סיוסס מכל החממי הטבעי שחמווים אשר רחמינו העמיקו עיונס נמכות הגוסיס שגממיים, שאין כשום גוף עב חלקים משימים נעלמיים וצמחונסס רק מיים. ותכמי החמיס"ה יזולו מכל סססורכיים וכן סודסס והסחכות וחקי מעטר ססין כמה מיים מתחלסס, דסייוו מלה, גפרית, כסף וד וכדומס לזה מיים מתחלסס, ואף מן המים ח"ל לסיולס סוס דכר רק מים לבד, וחקי אס ססססס מיים נלמיס ועסן או לגלג יכסוד וכד, וסס חזורים ח"ל

חוקים, כי אין הנוף הארצי ראוי כי אם למלאכות, כי המלאכה אינה כוללת כי אם שמימי החומר ולא כל חלקיו, והטבע הוא כולל כל חלקי הדבר, ואין החז אלא שהיה כבר בתכונת המים זב נגר, ואם אינו כן לא יקרא הוה טבעי אבל הוא מלאכותי או מתרכב או מקרי, ואין הטבע פועל בו אלא בעודנו בתוכן המים יציירתו בחפצו, ואחר כן "תקשה (כ"ל הקשה, והפטר לתקנו יתקשה) מה שהוצרך להתקשות. ואמר על הרומה לזה עשה מתרו ממש, ועשה את אשר אינו ישנו, והצב עמודים גדולים מאויר שאינו נתפש. ועוד אמר מים מרוח חקק והצב תתו וכרו

קול יהדה

אוצר נהמד

אח"כ נביות המטר או בשמפו הסגל והכנר, מים: כי אין הנוף הארצי ראוי כי אם למלאכות. ר"ל גנוף עש לא יתכן פעולות הטבע, כי אין חלקיו נגרכים זה אחר זה לכתווח בשעור לחם, כי אם יהיה חלק אחד ממש, ד"מ חם לא יתפשט המתיחות לגוול, וכן אם יומצד חלקי כור על ארום תמונה שחיים, חתקו כוס בלנדו מקבל וזה הממונ בשטח זה החלק, מה שלא יתכן זה במים שאל"ל השמידו כי שום ממונ רק ע"י ככרה במתיחות ועלום, כי חלקיו נגרכים זה לזה, א"כ כל הפעולות שסם גנוף עש הם ע"י מולנס לתוצב בה שום ענין: כי המלאכה אינה כוללת כי אם שמימי החומר. ר"ל מה שעשם במלאכה אינו ממשש מעבר אל עבר רק בשעתו אם לא על ידי המים והלם, כג שמויין לבטיס מטיס והלם שורפו ומעמידו על צורת לכינס המים והלם שעלו הם, וכן שמתהדק הכבר ע"י ניכול וק"ל המלאכה מעבר לטכר, הטיס והלם ממוידיים הפעל הכ"ל והטבע הוא כולל כל חלקיו. ר"ל מה שע"י טבע פ"ל עובר בכל חלקיו: ואין הוה. ר"ל לא יתכן שיתמצד עליו שמתווח וכל חלקיו קבלו הכינס הולת: אלא שיהיה כו"ב בתכונת המים. ר"ל שלכל המוחים הים ערם חלם בו הכינס הולת לא יותר מקמס ממתנות המים שסם וימיס ויגריס: וזמם אינו כן. ר"ל אם יהיה יותר קמס ממתנות הולת: ולא יקרא הוה טבעי. לא יתכן בו הוים טבעית רק עטיס במלאכה: או מתרכב. בענין תרכבת ארכבה יסודות מלד הטעונופות ע"י תנועת הגלגל העליון, כחבר סכרו הרלעוטיס וזכרו הרמז"ס ב"מ' הו"י חסור: או מקרי. וכמו השמות הלמחים והכעלי חיים במקרה, ויהתאר עוד בתלמד תמיס: אלא בעודנו בתוכן המים. ר"ל חיותו כמתות המים כענין הנכור: יציירתו בחפצו. למה ש"עט מליד אוסו לטי דרכו נתפן אלוסיס: ואח"כ יתקשה מה שהוצרך להחקשות. ר"ל כי בכל הוים שמימי יז בו מעל לחם מן היסודות ואינו מתקמס כולו מעלי שישאל בו ק"ת מן הלוה"ט ואמר על הרומה לזה. בעל ספר יליהם קרא לפעולת הטבע הולת מן חומר הסיולי וכתב אותו בשם מה: עשה מתרו ממש ויעשה את אשר אינו ישנו וכ"ו מד שאינו נתפש. וכל כ"כ מהס"ד, א"כ חלמ"י ילד נתקום עש, וכל אחד, והרלון כוה שטעם מתומר סיולי במתיחות ממש: ועשה את אשר אינו ישנו. כל המליוות חל מזה הסור: והצב עמודים גדולים מאויר שמימי נתפש. יתכן שיהיה שרל יסודות אמ"כ שסם עמודים לכל המליוות, מאויר שאינו נתפש, ר"ל החומר הסיולי הוים לביטיס סוכור לחלק ממש נוצר אם ונתקום יסוד אל, ולחלק עש נוצר סוכיר הולת יסוד לריד, ולחלק

המונע מזה: כי המלאכה איננה כוללת וכי. רק להקנה לו תמונח והאר בשטחיותו בלנד ואין לו עסק כלל בשמי צורכו העשמיס בעימיותו, והלביט אל קבלת צורכ שמהול ואין להרכבו כחבר יעשה זה הטבע השוין קרבו: ואין הוה אלא שיהיה כבר וכו'. ר"ל שמי אפשר להסווח מלומה הוים טבעית כמס שהתמדה ויתרדק תמלה, ר"ל שיתחלחל ויתחלחל ברום הגנרים למען יוכל לעבור בהלקיו כה הפעולה הטבעית המתרחפת על עניו להכינו אל קבול נוצרו: או מתרכב. לקמס מים עם קמת: או מקרי. שמקרה הוה קרה לו להתחדס וכל שלימות או בו, כמשפט הדברים הטופלים במקרה. אמנס הטבע אינו פועל בזולת בו וולמי כסיווח על הכסוה הנוצרת, ר"ל בתכונת המים זב נגר, ולח"כ כחבר תמה פעולה בטבע בהלקיו יתקמס מה שהוצרך להתקשות ממש, וכמין אמנס ז"ל לחים הוים צוים לרשון ונקרשו בשני. ויהי דבר הכסם לגיף על ככה בעבר שער השמיס (שער ב' ז') לחתר, וכבר העיר וזלמי אל ענין הוים המתכר הכללי ממשל במוס וכל בשאר היסודות, ומן הככה לזה לפי שהמים הלמעייס בין הרוך והקמס, כי הם כבטעם מתפרדים ונגרים ולפעמים כשימתחז כהס הקור מתגלדים ונקפחים ומתקשים, לשיך. ילוייר שיפעל הטבע בממשל כהס כוונה מהיניו עד שיתקוה ממש העולמיס הגשמיים על טבעס הגלות לכל אחד ואחד ויהי מונע לא מלד הקושי ולא מלד הרוך, ע"כ: ואמר על הרומה לזה עשה מתרו ממש וכו'. לפי מה שכתב הרמז"ן בפרוטס חסור על סכום שני יתבאר אללו עשה מתרו ממש, כי מן המתכר הולתו יתהוה דבר עש בו ממש ע"י הויר. ועשה אינו ישנו, הוה כלל ענין זה במלות שוונת, כי הוה קורל לתמר הוה אינו, ממה שחבר הכבוז תלכס והוה נחשבו לו, ובחמרו שם כי התהו אחר האלם והליון דבר. והפטר שבו כמיון בחמרו עשה מתרו ממש, לנורח הגשמיית הכוללת, שיחבאר ענינה במחמיס מ"י ב', הוה הלמבטע המתכר הולתו חלה ונתקמה כ"ל לפנת מ' סיול. ואמר ועשה אל אשר אינו ישנו, על הנורות הפרעיות מהד' יסודות. ואמר והצב עמודים גדולים. על ההוים המורכבות מהס חלחיה טינה הטבע ככל מה שקדם. או שמון בחמרו עמודים גדולים אל ארכבעת היסודות עצמם, ויהו ערמו של רלשון, כי תחלה הוים טבעה שיהו ישנו, וחל"כ יוצר מה המה אלס. וכל זה מאויר שאינו נתפש.

זכה ורפא ושיט, עשאן כמין ערוגה, הציבן כמין חומה, וזכבן כמין מעיבה, יצק סים עליהם ונעשו עפר. ואמר עוד, תהו זה קן ירוק שמקיף את העולם בלו.

בהו

קול יהודה

סבה התאריך החמר לקבל הנירוס כלאמר, וקרא ק לפונס דקומו. וכבר קדמה הערתמו כי קרא רוח מרוח אויר מושג, להבדיל בינו ובין רוח הקודש הנקרא רוח אלהים. והנה יהיה רוח אלהים נקרא אויר בלש מושג, והוא עלמו לשון אויר שאינו נחשב. ולפי א יאמר שכלל נהיה מכה רוח הקודש המוזכר למעלה: ועוד אמר מים מרוח חקק וחקב תהו ובוז וכו'. מי יתן ויפרשהו אלינו ולא יתה הלשון הא לפיטו כחמר נעדר הנורה. הוא הדבר אשר דברתי, כי לא דמה ההצר בנפשו להשיג בספר יצירה עיקר מנהגו וזכרם בהפרדה הלחיו, ולאחרו למעלה והרמו מובן לגמרי ואם יקשה לבאר הפרדתו וכו'. וכבר קדם דברו לאמר והסוד עמוק מאד והפירות אשר וכו'. ועמה זה נעשה לדברים האלה הסודיים ביום שידובר גם, רק לקבל עליהם אחד מן הביאורים המתהלכים החומתיים לפיטו בפירושי ס"ה המפורסמים, עס היוט שלא ראיתי בשום אחד מהם מה שמהם רוח חכמים עוהה הימונו. ואולם הנראה בעיני על ככה, כי למה שקדם ביאורו איך עשה מתהו ממש וכו' להורו איך מכה האויר הבלתי מושג שהוא רוח האלהים כלאמר מתשך לן סדר היצירה, ומצוינו לל ביאר איך נברא היוליו עלמו הנקרא הוה כמו שקדם, בא עשבו להודיענו כי היה זה מכה מים מרוח שזכר למעלה, שהם המים ברוחניים אשר מעל לרקיע ונמשכו מן האויר המושג כמבורש שמה, וכמה חקק והנה הוה וכו' ורפא ושיט וכו', ר"ל שמהם המים העליונים נחקק ונחלב החמר הראשון, ונמשך בזה מדרגה חמר מדרגה, כי עשאו רפא ושיט רמו להתיאיר בחפ"א אלהים ע"ה ההכחו קעין המים הנגרים, וכלאחרו בזה שקדם שזין אוהו אלה שיהיה כבד בתמונה המים זכ נגר וכו', ולהורוהו על הכנהו לקבל זורה הגשמיות חמר, עשאן כמין ערוגה הציבן כמין חומה בכבן כמין מעיבה. ובאלמרו יצק מים עליהם ונעשו עפר, רמו להשפעתו לזורה הגשמיות חמר להכנהו המוכרות והרמו כבון עתלה הזה על שש הקצוה, כי ערוגה כנגד האד החחחון, והחומה על ארבע הרעות, והמעיבה על האד העליון, כי הוא עס כלל לבנין שעל התקרה, וכמו שכחב רד"ק בפרש עוז. וכמה רביט בעדיה מים מרוח, כלומר מרוח פיו נבראו שמהם, כביכול בשר זוח, ויכול לשפוח כן שמהם הלל הכל רוח פיו ונעשו מים, כך הקב"ה נפח והואיל מים מלהוהו הרוח עד אין חקק ומספר, ומתלות

ואוצר נחמד

ולמק שאחריו זורה המים וכו' וכו' מים. ובמ"ש הרמב"ם במ"ג מהל' יסודי התורה. ולאמר שהנורות האלו אשר העמידו למתמידים האלו היו מלאויר שאינו נחשב, ר"ל רוח אלהים שזכר למעלה שברוח אלהים קבל החומר האיומה: ועוד אמר מים מרוח חקק וחקב וכו'. עד שפנינו וילאין מים, כספר יצירה ס"א, וכן במקום שכתב החבר יצק מים עליהם ונעשו עפר, ונחשב שאינו כספר יצירה הוא יצק שלג עליהם ונעשו עפר, שנאמר כי שלג יאמר הוא ארץ, ע"כ. ועיין במורה נבוכ' כ"ו מהל' ב' שירש וזו הענין בדברי ר"ל גדול שכלל ר"ל חומר הראשון, וכן כן בדברי החבר ב"ג. וזרזנו במ"ש ועוד חמר מים מרוח וכו' לבאר היטב עיני החומר הראשון שפגועה כשם מים, וכבר אמרנו כי לא כל החבר לפרש ספר יצירה על הסדר רק להוסיף תמיהה המכוון במקום שערך ביאור עמוק. ונראה שדעת החבר שחשו וכחו שיהיה כעניינים לחומר הראשון, ולא במ"ש המפורשים שמהו כענין לחומר וכו' לזורה. אך נראה שדעת החבר כדעת המורה בספ"ו מח"ב שזכרנו למעלה, והוא שיהיו שני חמרים ראשונים, הא' לכל מה שיש בשמים, והב' לכל מה שיש בארץ, והוא דפת ר"ל בגדול שברקיו, והיה סניו כענין לחומר הכתחון וכיון לחומר העליון או בספ"ו. ולמה יאמר חקק וחלב הוה וככו, חקק כנגד חומר השמימי, וחלב כנגד חומר הארצי: ורפא ושיט. גם כזה ר"ל שרמו לפני אלו החמרים, ומה חומר הראשון לרפש ויטעו החמרים לכל ענין. וה"ל כראש"ד והנה נבדוהו כרשב והיטעו לחים נוחים להקק, חקק מרוח קדשו כסם כל הנמצאות: עשאן כמין ערוגה. ר"ל עשה כסם נתיבות לקבל הזרחה למיניהם, כמו שזכרנו הבינה אצל אלה עזיאלה ויע אחר: הציבן כמין חומה. כלומר כל הנמצאות יאלו למינים חוקים לו ויטעו כל ימות עולם, כמו חומה גזורה: בכבן כמין מעיבה. כן נראה שיהיה גזירה הראש"ד והכעב"ן שפירושה לפרש יצירה, ולא כבכ"ן כב"ה, והוא מלשון ספ"ו. ויש לפרש הכונה שר"ל שברוח אלהים קבר הזרחה בחומריהם הסיוולני, והאורה מזדה היא חוקק וקיימה ותמינה על החומר כמו המעייבה. וכבר אמרו בספ"ב עשה עפר הכעב"ר הכעב"ר אינו מוכרח אינו מנוע לעולם מאד באורה, אך רק מאד החומר להיותו חושק תמיד לקבל זורה שדפה ש"ה טוהס הזורה שליו: יצק מים עליהם ונעשו עפר. ויחבן לפרש לפי שיטת החבר, שר"ל שכתבו שהוא חומר הראשון המתנוב בשם מים חוקק וקיימה הרוח, ודיענו רוח אלהים, ומהו עשה עפר, ר"ל כל הנמצאות, וכמו שמורה סטוקוס שביאורו נקבה שפגועה כי שלג יאמר הוא ארץ, והוא נאות לדעת ר"ל בגדול שחמר שברקיו וכו', הארץ מהיום מקום נבראה משלג שחמה ככה כבוד לקה וזק, שנאמר כי שלג יאמר הוא ארץ. והכלל ר"ל החומר הראשון, ובמ"ש למעלה בשם המורה: ואמר עוד תהו זה קן ירוק וכו'.

ס

מים חזב הוה וכו', ע"כ. ושמה כלל עוד בערוגה חוקק החמר ההוה לערוגה כדרך זרעי יצק, נמשך יבון לקבל זרחה מתהלחות בחלקים מתהלחים ממו, וכמו שחברו בחמשי סימו"א. ואפשר עוד שכוון לארבע מדרגות הנמצאים המתהלכים מן החמר הכתחון, כי באלמרו רפא ושיט כוון להכמה אל זורה המתהלכים, ובאלמרו ערוגה כוון להכנהו אל זורה האמתיים אשר יליאו וישרחו בערוגהיהם, ובאלמרו חומה רמו אל הכנהו לקבל זורה בעלי החיים, כי לחוקק הדגנחם דמה לוהים לחומה, ובאלמרו מעיבה כוון אל מדרגת זורה האלט

בהו אלו אבנים מפולמות בתחום, שמביניהם יוצאין מים. ורמו כמז

כסוד

אוצר נחמד

שם, והוא בנ"ו א"ן דושינן (מ" ק"ו), וכבר רבו הפירושים
 בזה. ויש שפירשו שר"ל בן ירוק על אופן המפריש הקרח
 לאוק, ואין סדיוס עולה יפה לפי פשוט גם לפי כוונת
 הסגור. והנראה שהסגור בן ירוק הוא ר"ל על חומר הכאמון,
 ולפי שאומר הראשון לא יזייר בו שום איכות ולא תואר
 ההפסדות אורך ורוחב, ולפי שש"ס סוף חומר גשמי, ש"כ
 תארוהו בן, כאילו הוא יש מדר עלמו ואינו עמדי לסיוט,
 כי גדר הגשמי הגמור לביות לו אורך ורוחב וגובה, וכל
 מה שאין לו רק אורך ורוחב נכנס תחת גדר הגשמי, והוא
 המגביל בגשם באורך ורוחבו ואינו חלק ממנו, ומה שאין
 לו רק אורך נכנס תחת גדר הדין ואין לו מדר לא גבוש ולא
 ברובם רק מגביל אורך בגשם, והקודם הוא שחמור עליהם
 שאין לה חלק כלל בגשם, ולפי שהיה החומר הראשון חומר
 בלי נורה והוא ממוצע בין גשם זכין עמדי בגשם, ומשאי
 הפסדות היא הפקולת בגשם והחומר מכוונת בשם ההפסדות
 לכן כמו לחומר היולי גשם קו לדמיון ההפסדותו ולדמיון
 היתר עמדי הרוחב האגוסט שיש דומים לאיכות דברים
 גשמיים, ולא יאמר עליהם מוח כהולט, מחמר שאין בהם
 חלק מגשם כלל, והסיוט לביותו עמדי האיכות לא תארוהו
 רק בשם קו. ומה שחמור קו מתקף אין ברצונו של הקסם
 מן המיות, כי לא יתואר לו מתקף מחמר שלא יתואר בו ג'
 מתקפים, רק מתקף פירושו כולו ואוכל כל חלקי העולם והוא
 יסוד הנכראים והסגור הראשון. והכריזו על זה הפירושים, הוא
 שחילו נחמיו לקו השפסד וכמו שחמר המפריש בעל קו יסוד,
 שחך הביאו בגמרא ראינו על זה מ"ש יתח חק סגור
 כפיוסיו סוכו, וכן סוף הפסוק תשתה מים עני שחוקי,
 ואין יסוד לשון סוכה כל קו האופק, גם ענין תשתה מים לא
 יתכן לפרש על האופק, אך למ"ס הדבר מבוזר שר"ל חומר
 הראשון, והוא המתקף ויכול כל הנכראים והוא המכוונת בשם
 חמר לביותו עמדי האוק, ובשם מים, ובמ"ס החכר למעלה
 בסיוטן זה: בהו אלו אבנים מפולמות המשוקעות
 בתחום שמביניהם יוצאין מים. יתכן לפרש מפולמות מנו
 מבוזרות, ובמ"ס ג"כ ק"ה מן המפרישים כמו חולה ארץ על
 גליים (איוב ל"ו), והוא ענין בזה, ובמ"ס שיה ש"ס און על
 סה חולה ארץ על גליים. וענין שאון וארץ מענין ארץ חמד
 כן חסו וגליים, וזה לשון אומר המשוקעות תחתיו, ש"כ
 נשתרות, כי החומר הראשון אינו מוצג לגולם. ומה שחמר
 שמביניהם יוצאין מים, כהולט המיוסות שכל העולם התחתון
 יוצא לעולם, כחלק נכר ביארנו כי הטיעוד מצינו חמר החומר,
 והמים כנו לפסד, כי הסיוט מכוונת ג"כ בשם מים פסד,
 והפסד אינו רק מדר החומר כומר, ועם זה לא יזייר שום
 דבר הפסדי והממלס המיוסות שכל העולם התחתון יוצא
 רק המים, וכענין המבול, וכן נחמר ה' לעולם יב. וסעד
 המים על פירושו זה ממה שנגמרה הכינוי גליים ראינו ממה
 שחמר ומה עליה קו חסו ואכני כסו, וכדי ענינו של מקרא
 זה אינו מדבר כלל רק עליון החומר והפסדו המלחי חמר
 יגיע לנבל, ובמ"ס חמרך נגזח נגזח זה עובר גם וירשס
 ק"ה

קול יהודה

הפלוסיה שצנורות הללו, והיא העלמות והסכלות, כענין
 המעויב שיהא מר על הכנין והגליון שבו. ויהיה
 ציבור אמרו יתק מים וכו' על הזמנת הדברים אשר
 בעפר יסוד: ואמר עוד תרדו זה קו ירוק וכו'.
 לפי שמה ציבור יסוד זה על שמי דברים אשר
 יובחמו כפיולי הראשון. האחד היסוד ממוצע בין
 המיוסות והעמדי, ר"ל שהוא ממוצע במיוסותו בין
 מה שבה ובין מה שפסל, כמו שזכר הרשב"ד בהקדמת
 בציבורי הבר יצירה חומר אכרנו בתמימי סימן ב'.
 והפני הוא היסוד כולל כל הצורות ככה מדר שוי
 בהמון אל מול קבלתם. ובגד שיהיה בלו עקרי מלות
 שבו וכו'. וכמו שזכר בתמימי סימן ב' על אמרו
 וכה בהעמדי הצורה וההעמדי (מ"א והעמדי) וכו', ענין
 שמה. ודמה הראשון לקו הירוק המתקף זה העולם
 כלו, והוא מול קבלתם. ובגד שיהיה בלו עקרי מלות
 בחלון ומראשו כמראה קו ירוק, והוא דבר ממוצע
 בין ההי' העליון לתחתון, וכן הסיוט היה ממוצע בין
 המיוסות והעמדי כמראה. או יהיה שמש הדמיון
 כי עמ הרהוא הדין המכר כמראה קו ירוק מתקף זה
 השלם, הוא כערב אשר שקיעת הממה ובבקר קודם
 צרימתה, כי לו צרבר הולך האור מן הכויה אל
 ההפסד דרך אמו הדין המפריש, ובבקר הוא שב
 ההפסד אל הכויה צדדך ההוא עלמו, וזה כלו מורה
 מן עוב המה אשר בו יושלם ענין ההייה וההפסד.
 וכגד השיי דמה לאבנים מפולמות וכו', והוא
 כמו מבוזרות, משלש עריו לבולס, ועיניו כמו מבוזרות
 ועלמות. ולשפר היסוד משלשן פלמוני פלמוני, שם
 הוא ענין כסוי והעלם. והרמו אל הצורה העלמות
 ככה הסיוט היה. וכה אופן בתחך אבנים מפולמות
 משוקעות בתחום, כי בעמקו של חמר זה נכסוה
 העלמות עקרי הצורות הללו, ר"ל כי בעיקר כעשו
 לקבל כל הצורות ההיולמיות. ו"ח שחמביניהם
 יוצאין מים, כי מים מתקוס הללו כנוי למחלות
 התהכות ממנו. ובמ"ס תניח ב' א"ן דורשין הביאו
 שחמר על זה ההלך. חנה חרו זה קו ירוק המתקף
 אל כל העולם בלו שחמנו יאל השך לעולם שחמר
 יתח השך המרו סביבוהו סכחו, בלו חרו אבנים
 מפולמות ומפולמות משוקעות בתחום שמהם יוצא מים
 ש"כ. ועם זה עולה לקראת שחמנו, כי האמס מדר
 כחיותו של חמר זה היסוד ממוצע בין המיוסות
 לעמדי בענין הדין שחמר, קרה מתקף ההשך
 וההפסד לאישי העולם, האמס מדר היסוד כולל בכוון
 אבני הצורות המפולמות והמשוקעות ועלמותו בעיקר
 כענין, יאלו הייות מפולמות וכאבנים שחמנו שחמנו. ומה
 מפולמות שר"ל לחים, יהיה בציבורי המכר שומר חומותו,
 הלשון הזה אל הצורות המעמידות את בעליהן על מלות
 שכול מות, על דרך כל מות, יהיה הכניי דורך על הצורות
 השומרות בעליהן מליסול כמות ההפסד והכליון: ורמו

במעט

מסוד השם הנכבד יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא נאות לעצם האלהי המתאחד אשר אין לו מהות, כי מהות הדבר זולת מציאות הדבר, והאלהים יתברך מציאותו הוא מהותו, כי מהות הדבר נדרו, והגדר מחובר מסוגו והבדלו, ואין סוג ואין הבדל לעלה הראשונה, והתחייב שיהיה הוא הוא. וכאשר ספר כי סבת רבות הדברים הוא סבוב

אוצר נחמד

קול יהודה

מעט מסוד השם וכו'. הוא מה שמכוב שם נפרק הוא אחר אמרו רכבע אש ממים וכו', השם חסם רוס צירק ג' פסוקים וקבען בשמו הגדול יה"ו והסם בכם ו' קאווה ופנה למעלה והמנו ביה"ו, שש חסם החת ופנה למטה והמנו ביה"ו, שבע חסם מזרה ופנה לפניו והמנו ביה"ו, שמונה חסם מערב ופנה לאחוריו והמנו ביה"ו, ששע חסם דרום ופנה לימיו והסם ביה"ו, שער חסם צפון ופנה לשמאלו והמנו ביה"ו. אלו עשר ספרות כלן מה, אחת רוח אלהים מים, שמים רוח מערב, שלש מים מערב, הרבע אש מים, ורום, וזחה, מזרה, ומערב, לפון, ודרום, ע"כ. ועל ביאור זה מהפסגס והוכך אך בקצרה כמנהגו. ומה שאמר כי השם הזה הנכבד הוא נאות לעצם האלהי המתאחד, כי כהת המורה נרדשוין פרק ס"ה ס"ב וכו', וכבר קדם ענינו למעלה בו' ה' וכו'. ומה שאמר אשר אין לו מהות כי מהות הדבר וכו', כי כהת המורה נרדשוין פרק ל"ב שהמציאות והמחוט שני ענינים מההפליס. ובס' ל"ב כהת כי הגדר הוא תהר מורה על מהות דבר והמחוט וכו', וזה המין מן ההגדר מרוחק מן הכלי ית' אלא כל אדם, שהוא ית' אין לו כמות קודמות שיש כמות מציאותו ויוגבל בזה, ולזה הוא מפורסם אלא כל אחד מן המעיינים המברורים למח שיאמרוהו כי השם לו הגדר. ועוד כהת שם שגם אחר המהות מורה על ההרכבה וכו'. ולפי ההרכבה עשה ההגדר מיני ראיות נלוכית שאין לו ית' מהות. האחד מלד היותו מהתקף למציאות, וה"כ היה זה רכבו ית' ביחסו אליו מציאות ומחוט, וכבר ההגבל שם אלא ההינלוסופים היותו ית' אחד פשוט מכל ד, והוא מה שזכרנו מטעם המורה פרק ל"א. והסני הוא כי עכ"ל צריכים לנו לסלק ממנו הגדר המחוט, מלד שהמחוט הוא הגדר, והגדר מחובר מסוב והבדל, כמחברנו המ"ו מי מדבר, וזה ח"ל"א בחקו ית' להיותו אחד פשוט מכל ד כמו שזכרנו, ח"ל"א והאלהים יתברך מציאותו הוא מהותו כי מהות הדבר נדרו וכו'. והשלישי הוא מה שגוף ל"ה שאין סוג ואין הבדל לעלה הראשונה, ולמד שח"ל"א מלד לו גדר, לפי שאין דבר למעלה הימנו שיעללו, כמו שהי שהוא סוג כולל נגדרו של אדם, וכמו שגב המלמד נרדש הלכות יסודי תורה הרמב"ם. וכל עוד בזה שאלו היו לו ית' סוג והבדל להפליס מהותו ויגדרו היו לו כמות קודמות וכו' ועמו שזכר המורה ס' נ"ב. ובהנה נדק בעל

קאם וקודו וגו' ונסה עליה קו תהו ולמי ככו. ולפי מליצה זה הסבוק קח לו בעל המאמר שבמראה למליצה על סוד המאמר הראשון, ותאר סבו כהם קו ירוק, וכבו כהם אכנים מעולמות הכהס. ואילו וצומו קו ירוק להמליץ ענין המורכב, וצמו שמירם שם המורכב לגפרים, דהיינו ירוק כמחלמן ביצה, שחף זה קרף ירוק בלשון המראה, וכמ"ס ונסתבו מחילי לזכר ושמירם לגפרים, והאמר לעולם יעלה בשם. ונחמס נחמטו כמחמשים לסוב ענין קו על קו הסבוק ולא כהקצו על ענין הסבוק שהסבוק ע"ז, וכמכר למעלה. וכן ענין כהו מוכרע מן הסבוק: שהוא נאות לעצם האלהי המתאחד. ר"ל ששם הוא מורה על יתודו יתברך כהאודות אחת בלי רכבו משום ד, וכבר קדם ענינו למעלה בכו' א' וגו' מה המאמר, וכן הוא כמורה ח"ל"א פ"ל"א וכו': אשוי אלו מהות. ר"ל אין לו שום תואר מה שנתארכו בו והאמר מה הוא, ויחסיס מהות הסוב נוסף על מציאותו, ואף מציאותו אינו תואר לו, כי המציאות של כל דבר מקרה הוא למעלה, מאחר שאפשר שיהיה נמצא והאפשר שלא היה נמצא וקרה לו שנמצא, והוא יתברך אינו אפשר במציאות אלא מחייב המציאות וז"ל המורה פ"ז מ"א, יודע כי המציאות הוא מקרה קרה, ולזה הוא ענין מוסף על המהות הנמצא. והו סדבר המבואר כראוי לכל מה שמציאותו כהם שמציאותו ענין נוסף על מהותו. אמנם מי שאין למציאותו כהם, והוא השם יתעלה לבד, כי זה הוא ענין אמרנו עליו יתעלה שהוא מחייב המציאות, והיה מציאותו נמצא והמחוט, ועלמנו מציאותו, ואינו עלש קרה לו שהיה ויחסיס מציאותו נוסף עליו, שהוא ראוי המציאות חמדי, אין מתחשק עליו ולא מקרה קרה לו, וא"כ הוא נמצא ולא מציאות, וכן ויל נחייס, יודע וכו', עכ"ל: כי מהות הדבר זולת מציאות הדבר. ר"ל כי אנו שנאמר ד"מ האדם נמצא, עדיין אינו כהשמע מה הוא ונאחז נחלר מתחוטו והאמר האדם חי מדבר, וזה יתכן כענין המתחשק ומתשטל, כי אף שהאדם נמצא עדיין אינו כדיון שיהיה חי מדבר, כי הרכה נמצאים אפשריים עליהם חיים ולא מדברים, וא"כ המציאות לכל דבר המתחשק ידאף אפשר שיהיה והאשר שלא יהיה, אין מציאותו שיתחוטו כהאדם: וכל המלאכים מציאותו הוא מהותו. כי לשימו מחייב המציאות בלי ראיות כלל, הנה בו יקייים כל המציאות האפשרי וכל המהות בכל תואר שאפשר שיעייר, והוא הוא מציאותו וכל תחמ על האדם והכח. וקרא שמו המורה וכו' והשופות וכל תחמ על האדם והכח. וקרא סוג מלשון סוגה כהשופות, כאילו תאמר גדר חילונן מהסדרים כהולל כחור כל מיני חילונות ומיני אמתים, וכל מין ומין מופק ממי עמו, שהיון קרף סוג ומתקפל כל מין לבד קרף גדר. וכן כהשופות חי, כהולל כל בעלי חיים, וכאשר לבד על האדם, האמר חי מדבר. והו שאמר והגדר מחובר סתמו והבדלו, כי הוא כחור סוג חי, ונגדל מסס כהם כהס מדבר, שהוא בעצמו מהות: ואין סוג ואין הבדל

לעלה הראשונה. כי השלם להשגה לא משתקם על שום דבר.

בגוף עשרים וארבעה בתים, צא וחשוב מה שאין הפה יכול לדבר ומה שאין האוזן יכולה לשמוע. כן נצטרך לחקור מאין נתרבו הדברים קודם סבוב הגלגל, והבורא אתה הוא, ולגלגל על דרך הדמיון ששה צדדים, והניח (כ"א) שש צלעות וקבע בדבור השכלי "שמות הבורא (כ"א שם לבורא), והבר לו בדבור הגשמי האותיות היותר דקות אשר הם כרוחות לשאר האותיות, והם הו"ו, ואמר כי החפץ כשהוא

אוצר גהמדר

קול יהודה

בכאן מלשון ספר היצירה, כי לא זכר דק לרז"ג וד' אותיות וסמך להם לא ותשוב וכו', ופס לא נאמר זה כי אם אחר ז' אותיות. ושם לא הפס הכוזר אלה השלש הספרות, ליהו"ו עיקר מחונו בנשר הוא שם כי יושפע עתה על ארבע אותיות השם המיוחד וי"ד ה"א וו"ה ה"א, ובפרט על השלש מהם וי"ד ה"א וו"ה שמהם יתהוו השש קטוות כמו שיהבאר, כי אמנם האות הרביעית כפולה היא בחוך הגמלים בשלשם אלה: כן בצטרף לחקור וכו'. כבר זכרנו כי נקשר זה עם חמור למעלה כאשר ספר כי ככה ר"ל והגלגל הוא סבוב דיגלל וכו': מאין נתרבו הדברים וכו'. איך יצאו הדברים קודם סבוב הגלגל, שאלו לא היה הם מקום לחלוט בו הרבוי כמו שהיה לו אחרי כן לתלות פסם התרבות הדברים בסבוב הגלגל כאמור, והלא הבורא אחר הוא ונגלגל על דרך הדמיון ששה צדדים, כמו שכתב הפילוסוף בשני מספר השמים שיש לגלגל דמיון מעלה ומטה ימין ושמאל פנים ואחור. וזה יצר לו הפילוסוף בחכמה אה האדם הגדול בעניקים שראשו בקוטב הדרומי ורגליו בקוטב הצפוני, ימינו למזרח ושמאלו למערב פניו מועדות למעלה ומחזיר אחריו כלפי מעט. ואחר על הדמיון, כי אין לגלגל חלוק ליצורים בעלי השפס נדדים כללו כמו שישקן בעצלי חיים, ואפ"כ יוחסו לגלגל מזד חלוק הכחות אשר לו בחלקים המכרים. ואפשר עוד שרמז אל היות הגלגל העליון עם כל מה שכתוב כאיש אחד מחובר מחלקים שונים, ומרכז זה הנוף הכולל הוא מרכז הגלגל, והוא מחברת הקיים שמתנה נמשכים עד הגלגל ששתי הקיים על לוחך דוהב ושומק אשר נקודות חלקיותיהם הן שש הקטוות הנזכרות, כמבואר למעלה אצל אחרי ודמה בנקודה והמרכז וכו', והוא מה שהורה עליו אה"כ בחמור השמיני מזל אחד דז פגדי בעולם וק"ל הגלגל: והציה ברבור השכלי וכו'. זה החלו להם טעם לענין הרבוי בששה זדי הגלגל, ואחר שבעל ספר יצירה הניח וקבע שם לבורא אשר יקרא לו בדבור השכלי היותר לו יתב' ולשכליים כמו שזכיר בכתוב. והאחר זה הברר לו בעל ספר היצירה המזכר בדבור הגשמי האותיות היותר דקות וכו', והוא

בכל יצויק מאלו השפס, הרי ד' שמים ששש עולם כ"ד. וכמאסף עוד אלה היות וכו' ה' אותיות, הכול שששש בלות התמישי בכל אחר מהכ"ד ה' יצושים כגון הדא"ג הדא"ג דהא"ג דהא"ג דהא"ג דהא"ג, וכן בכל אחר מהכ"ד יצושים, כרי ק"ך יצושים. אמור משם שמספר היצושים שכלל היות יסיה כמאסף בכל מינין אותיות היסיה במספר יצושים היסיה שפחות ממנה בלות אהת. וזה שלש אהנים נונות ששה שמים, ודיינו כלל מין עם שמים היות המספר הפחות שלשם בנחד, ושתי פעמים שלש כרי שש, וכן ששה פעם ארבעים כ"ד. כ"ד פעם ממשה ק"ב, ק"ב פעם ששה תש"ך, תש"ך פעם ארבעים אלפים וארבעים, וכן מאלף ולהגלגל משה אלפים וארבעים פעם שמונה הם יצושים היסיה בה שמונה אותיות. והטעם מתרבה עד שאין הפס יכול לדבר ואין לשמוע: כן בצטרף לחקור מאין נתרבו הדברים וכו': ר"ל עם היות שביאר ענין הרבוי וסבוביותם מחמת גלגל בר"ל שערות, והוא ער"מ סבוב הרבוי ע"י הרבוי האותיות דמיון גלגל חור, אך אמנם עדיין קשה ראיהו כשהוא הרבוי מאלף ב"ה, ודיינו הגלגל כרי ששה אומדן שש"ך כסבוב מאלף יא"ל גם הוא: והבורא אחד. לנומד אחרת שסבורת אחד מכל זל ולא יתכן בו מעלה ומטה פנים ואחור ימין ושמאל: על דרך הדמיון ששה צדדים שמהר שסגנונו אותו סובב והולך וכיו נחפס במקום, וכל נחפס במקום בהכרח שיהיה לו מעלה ומטה פנים ואחור ימין ושמאל, ומאלף יא"ל ה' הרבוי מאחרות שששם הם: והציה ששש צלעות וקבע ברבור השכלי. ר"ל זה שששם הם שני בירר ג' סגויות וקבעו בשמו גדול יס"ו ותחת בהם ששש קטוות וכו', כדמועק למעלה (ב"ק), והיות שבהם אלו הם יס"ו שם ששמו העלם בהם קבע על קטוות כתי ששה יצושים שבהם אלו השלש האותיות, ששם יס"ו יו"ה יס"ו יו"ה וי"ה וי"ה וי"ה אחר היותם שש לנעות, ר"ל שהקב"ה אמר ויהיו ששש לנעות הסוללות ביראה עולם גשמי, וזה היה על ידי האותיות וכו' כששש יצושים שששמו הגדול, ומה היות שאלף חולר ואין יצור לשום אהת ביותיות וכל עיקרם על האותיות הם הדמיונות ויצורים ששמיים, מה אין היותם על גולמי האותיות ויצורים, אמנם עם ששששם היותם אשר להם למעלה בדבור שכלי. וכדי להמשיל הדבר הוה לדעת בעל ספר יצירה ולדעת המזכר, נקה לדמיון זה בשמה האדם שיהא דומיה, ועכ"ל קבולה אינה רק בנוף גשמי בחולר אדם, ראה וידידו כדמותו והמותו אדם, ולא מפני שהשלים למראית פנינו גשמי דרון על הכמהם שיהא גשמיים, כי ידענו שיהא עמם רוחיה אשר מששם בנוף כוה, וזה עיקר האדם, ורק שאחנה לא טבל להכין ענין קשורה בנוף כל זמן שיהיה קשורים בחומר. כך גרין על הדבור השכלי, ששש"ש ששש ששש דומה כלל לדבור גשמי היותו מן היראה והקב"ה ומתנה שדוקה בלויק עד

בדבור השכלי, אבל אין ענין דומה הדבור מה ש"ל אפשר להכינו: האותיות היותר דקות. אותיות וכו' הם היות דקות ששש"ש ביה"א כותב כסיון ג' מוס ששש"ש. ואלהם מה ששש"ש רק ג' אותיות ששם כסוד, כי הוא כותב ומכנס לכל סקובולים ששש"ש סוף הוא יס"ו (הוא הקב"ס), וס"א האחרונה מלכות: ואמר כי ההפך כשהוא יצא ו שם הגביר

ויראו כריאה חדשה, כי בהמשיך בלחצות אותיות
 המכתב והמכתב השרשי שבאותיות הפעולה הכפירות
 כפי ההמשכה. ברוך אשר לו נחמנו עלינות. הכך
 רואה בעיניך מה שזדק מאמר בעל ספר יצירה
 שאמר כ"ב' אלויות ברא הקב"ה את עולמו, בניבויך
 זה לא יקשה אז בעיניך מה שהלק האלויות לאמות
 כעלותו לפשוטות, ודברי נגלוני האלויות ופעולתם.
 גם מדברי אלה הבין יהיה מבורך אמרם אוח פלונית
 ספירה פלונית, כי אמרי שהאיות הם שרש מהשבת
 האליות שהיא והם הוא מעשה האליות, והאליות הם
 א"כ הם עלם הספירות ושרשם, ולפי שאותיות הם
 הו"ו"ה נחיהודו בהיותם הם יהוד עלם הו"ו"ה, היו
 על כן הם שרש ועצמות הספירות, על כן קראו לשם
 הו"ו"ה שם העלם, היינו שם שהוא עלם. על כן פירשו
 המחמשים שם העלם במקום הזה, ולא ראו כפירות
 שם המורה עלמותו כאשר רואים שם העלם של
 הנבראים, כי הנבראים הם ושם שני דברים, אבל
 הקב"ה הוא שמו ושמו הוא, כי כבר שמעו דברי
 שהאיות הם שרשי האותיות בלחצות במחשבה,
 ברוך הוא וברוך שמו, אם כן הוא ושמו דבר אחד,
 ובאליות עלם האלויות ונגלה השם, כך הוא דעת
 המקובלים. ועל כן לפי האליות שרשו היה זה
 והא"י נגלה. על כן זדק מאמר האומרים לפי
 האליות היה הוא ושמו אחד, וזדק ג"כ שבאליות
 עלו האיות והשם וכו'. עד אמרו כשיחברו האיות
 הרומזים לשרשים בלחץ ושרד אחד ויולד על ידי
 האופן והסדר ההוא על אופן זה, אין שום ספק
 כשיחברו בלחץ אחר לא יולדו בלחץ זה כי אם
 בלחץ אחר, וכן בכל השמות הנדרשים לפעל כפי
 ההשמות, וכן אל בלתי הלכתי, על כן בסדר השמות
 אל אופנים שונים יש להם כגולות מההנפות כפי
 ההלכות בספר יצירה והיה מהשבתם מדבק בנגלו
 עומקים בספר יצירה והיה מהשבתם מדבק בנגלו
 שרשי איותו היצירה כפי המבורך בספר ההוא, הוא
 מחברי להו עגלה תלח או אדם, או כפי ההתלחות,
 והבן זה ודעהו, כי על ידו יתבאר לך ספקות הרבה
 וכו'. עד כלל הנבוי לפיך מדברי מוה"ר צביאל
 צפרקו הנחמדים שהיאם מומרים ביד כל איש אשר
 ידבנו לבו לקרעה אל הנוון, ידעתי כי יושעו הדברים
 אחד אל הכנת העינים בעלם, והיו למאורות אל
 אשר ישט פה עמונה שמהיטו עליו, ואל אשר
 איננו פה עמונה שמהיטו זכרו בפסקא הלוא. ועם
 היות שהצדונו על מדתי אשר קבעתי לבלתי לכת
 בנדולות ובנפלותו ממי, וברפת צביאור דברי הנבד
 הכלוי וכספי עומק ההמה יהיה בלחץ הדועיק,
 אף גם זאת לא נמעימי מזכירה, להיותם דברים
 קרובים שדיעמם רבת הועולת, והשומע ישמע והחלו
 יחדל: ואמר כי הרפץ וכו'. ר"ל שבעל כוון
 בלחץ והסם בהם שם קלות פיה למעלה והאמר
 ציה"ו וכו', כי נכסות הפתן מלחם ברות נדיבם,
 עשית אור השם הנכבד הוה כשלמה, והוא שם כן
 ג' איותות אלה ברוממותם, שםם עלמם איותות שם

והוא אמרו שם, בירר ג' פשוטות וקבען בשמו הגדול
 יו"ו, וכבר קדמו דברו סימן ג' על אורחא מעלה
 איותות אה"ו ושם ביארוהו. ומה יש ועמו לפי
 הכוונה דברי ההכס לנפך בשער השמים (שער ג' פ'
 ב') על הדבור הראשון הפשוט הרוחני ועל הקול
 המתאיות בשם השמי הכבד במר האיותות וצורותיהם
 המתאיות המר לכל בעל המר, וצורה לכל בעל צורה,
 כמואר דברי למשכיל. ועל זה צורה טוב ומועיל
 בעינו זה ראיתי עוד להעמיד על דברי מוה"ר
 צביאל צפרקו פרק י"ג, כי שם לו בהק האדם
 ארבע מדנות איותות או מלות או ספרים, הבהת
 היותם נכבדים על ספר לזכר דבר, והשנית שהם
 בהשבת שפחים, השלישית בהיות מהשבתו של אדם
 משופטת בשם, והרביעית שהם נכתיים בפנימיות הנפש
 ועלמותו דברי, והרשי האיותות והמלות והספרים,
 כי מחת עלמות הנפש השרשי הולד המחשבה ע"י
 ההתלקו בשם לאיותות ומלות מהשבות, ומזה איותות
 המבטא ומזה איותות המכתב. והחלום המאמר כי
 כל דבור ושבר תלמי תולדו הוא מן המחשבה
 הולדה מהכה השרשי המהלק שרשי איותות ומלות.
 ויש הפרש בין הדבור האנושי לדבור המלאכי, כי
 האנושי איותות ועשה על ידי נפש סגורה בנוף לריוך
 ללתי ומושי, והמלאכי איותות ועשה ע"י נפש בלתי
 סגורה בנוף עשה בלי כלים נשמיים, ושניהם בין
 האנושי בין המלאכי ועשים ע"י נפש בעלה צורה.
 וכמו יונן מה שצ"ל על התלכים שהמכרים בשנן
 הקודם (ובנו שקדם למעלה בדברי החבר). אך
 הדבור האלי שמהרה מהאלות אשר לא ידק עליו
 שם כלים נשמיים ואפילו שם צורה, הוא יותר דק
 שרשי ועמוק מן המלאכיים וכו'. אחרי כן בילר שם כי
 בלחץ המחשבה והמעשה בלתי בלחץ, ויותר מה
 כי המחשבה עלמה מעשה גמור, כי על האל מהאלות
 כי בהשבתה הן צדבור לא ישוב ריקם מבלי פרי
 ענה, ועל כן היו ישראל רואים האיותות במתן תורה
 וכו', עד אמרו וכן נאמר גם בשרשי האיותות אשר
 הם שרש מהשבת האלה, שם הם והמעשה בלתי
 בלחץ, ויותר מה שהשרשי הלו שם מומן בהתפסותו,
 הוא על שרשי האיותות, אם כן שרשי האיותות בהשבתה
 ובדבור האלי הם עלמות אלהי אשר הם ומזה המעשה,
 כי המחשבה והמעשה בלתי בלחץ. וכאשר עלה א"כ
 בהשבתה האליות להאלי הנקודה אשר מההשפעות היה
 כאלו הספירות, אז שרש המחשבה שמהפסע היה
 שרשי האיותות על מהשבתו אשר הם ומזה היה
 מעשה האליות, שמתנו א"כ בריאה יצירה ועשיה.
 אם כן על ידי האיותות האלה היינו שרשיין, האלי
 האלהי ברא יצר ועשה אה הכל וכו'. ואחרי שנתהוה
 השולם הלו התהוה שהוא עולם השעשה, וכן הקב"ה
 לנו עמו מעשה נורה האיותות האלו הכבדות תמורת
 שרשיין, אשר ש"ו הכיבין או בהשבת ירמו לשרשיין
 האמורים, כאשר השרשו בה, וימשיכו על האיותות
 הסם את השרשי האלהי ההוא כבהיבה או מבטא
 בלחץ, ועל ידם יהדקו הדעות וישנו ענע הדברים

כשהוא יוצא בשם הנכבד הזה יהיה מה שיחפוץ יתברך, (ויהיה כפי נגזר ת"י, כ"ל א"ס). ואין ספק שהוא והמלאכים מדברים הדבור השכלי, ויודעים מה שיהיה בעולם הגשמי קודם יצירת העולם, ואיך יאצל הרבור וההכרה מסגנון על המדברים שהם להבראות בעולם, והיה ברין שיהיה העולם הגשמי נברא בענין שהוא נאות לנשמות, בשם הנכבד השכלי הנאות לשם הגשמי יה"ו יו"ה הו"י הי"ו וי"ה וה"י, דתחייב מכל אחד צד מצדי העולם וקם הגלגל. וזה מהדברים שאינם מספיקים הכל

אוצר נחמד

קל יהודח

צן ד', כי הרכיבית כוללה כאמור, לא יהיה מה שיחפון, כי כל אשר חפץ בשם הזה עשה. וזוהי שאלת מה כפי הנגזר הו"י. ששם היומו משמם מסתכל חכמה אין לסכלו מנסתחמו, כי הגה ייחס המעשה לחפזו יח' ולגזירת שם הו"י שעל ידו ישלם מעשהו: ואין ספק וכו'. אורה על המלא שם דבור שכלי כאמור, והסתייחו אל' הגשמי בענין. יודעו אשר ממנו התחייב הרבוני כ"לדי הגלגל. וזה כי הוא יח' והמלאכים מדברים הדבור השכלי, שהוא ציור שכלל או שפע יוצא מהם המכונה בשם דבור רומי כדל מע"ס המדבר, כדבר החכם לויף בשער השמים שער נ' פ' ב' ז'. וקודם יצירת העולם שאז לפי שם ספר יצירה כבר קדמה בריאת המלאכים, יודעים היו מה שעתיד להיות נכונות ברין העולם הגשמי, ואלו יאצל על המדברים הדבור וההכרה כאחיות עד שיקרה על נרפך אחיות שם אחד בפנים שוים. ומאשר ידעו זה היה ברין שימשיכו היצירה הגשמית כאמצעות ענין נאות אל הגשמיות, היינו ישם הנכבד השכלי מלד האחותו הגשמית ציורוטי באחיותו הרחוקות אל השם הגשמי שפכר ידעו בו אף יאצל על המדברים כאמור. והוא השם המספיק באחיותו לששת השמות הללו יה"ו וי"ה וי"ו וכו'. ובכן התחייב מרומיות כל אחד מהם דל מצדי העולם וקם הגלגל על חכמו. והכה כל מנחם פניו לקרב אל השכל אף נעשה לרפך האחותיות הללו דברים השכלי כמו שפעם צרופם דצבור הגשמי עם היות ה' אחד ושמו אחד. וכחז החיים בציורו ומערכת האלהות פ"ח על אמרו במספרו וקראתי שמו יה"ה וי"ה וכו' ה"ה ה"ה ה"ה וסדרתי לו כל מדרי בראשית, ח"ל, השם היקטן נקרא בשם כ"ו ובשם פ"ו ובשם ס"ה וכן בהרכבה שמות אחרים, והפעם כי מפני שהאחותיות נבראות וגם השם הוא דבר נברא, והאחותיות והנקודות והפעמים והתמים עוהר אליהם הורכבו זה בשם ונעשו היותו שיש להם ישוח ואחיה, כמו הלבב

הנכבד הזה. כלומר רצון אל"ה ע"ד הדבור החזמי, מ"ש ויאלר אליהם יח' אור ויחי אור, והאמירה היתה כחתיבת יצאלת ע"י שם הקדוש הזה, וכו' נברא מה שהלך חפץ: יהיה כפי הנגזר הו"י. וכדי שלא תאמר יוד' ה' הקלר לנחור אז חפץ עליו אז חפץ, וכו' הנכבד, וזה חפץ נמשך שאלר שהנגזר, ר"ל הירושל מזה השם, הוא הו"י, ר"ל יהיה מה שיהיה. וזה עשם מלש, וכאלפת שאין אלו הדברים מושללים וכן מקובלים וסם למעלה מכל אדם, וכמו שאומר במקוון רח מהסדרים שאינם מספיקים וכו': ואין ספק שהוא והמלאכים וכו'. ר"ל הק"ה מזה למלאכו על ידי דבורו השכלי אע"פ שאין האדם יכול להשיג ממנו מאומה, כמשמעות רחוב דברים, כמו וקרא זה אל' זו ואמר וגו' (ישעי' ו'), ונאמר והנה שש אלוים בליים וגו' ויאלר ה' אליו (יוקאל' ט'). ויודעים מה שיהיה בעולם הגשמי. י' המלאכים שביניהם קודם השתלשלות עינים הגשמיים ויאלרם עינם יאלו לטועל: שדר יצירת העולם. כלומר קודם יצירת עינים הגשמיים הפתוחים חפוד בעולם, כי המלאכים הם עינים נבראו ביום השני משש ימי המעשה, ובמלאמר ח"ל. וכן משמעות הסבר כאמור ויודעים וכו', לטון פוס, ולא כהם מסבין סכך בעל קול יסוד שדעת בעל ספר יצירה שהמלאכים קדמו בריאתם לבריאת העולם כולו, וזה לא נמלכו רחוב דברים ס"י כלל: ואיך יאצל הדבור והברה מסגנון. כלומר המלאכים ויודעים אף נשתלשל דבור ממח יסר, ואין עיניו הפתוחים אלהים ואלה ממנו יח': אל' המדברים. יתכן לרפך על בניאולם ובעלי רוח הקודש: שהם להבראות בעולם. כלומר העיניים יכירלו בעולם: ויהיה ברין שיהיה העולם הגשמי וכו'. ר"ל כר' יש לפנים הוא שוורים מן המושכל, שאינם דברים עולם גשמי נברא מן רוחו, וכדלוי בדין לתת אלה דבר ממוצע בין רוחו וגשמי ששם סכיים, והקבוצ לזה הוא השם הנכבד שהוא נאות לגשמי מלד שואר ונורה האחותיות כפי דמיונו: דר' וכו'. וזה ששם הירוסים: וקם הגלגל. והוא הראשון שבניאולם הגשמיים וממנו נשתלשל העולם וכל הגשמיים שנתוכו: וזה מהדברים שאינם מספיקים. ר"ל אע"פ ששם דברים אליהם אמתים על"ז אינם מספיקים לבקך את הדעת כפי

הכל, אם מפני שהמבוקש עמוק מהשיג, או מפני שתבונותינו מקוצרות, או לשני הדברים יחד. ועל הדומה לזה חקרו הפילוסופים, והביאם מחקרם לאמר, כי מאחד לא יהיה ממנו כי אם אחד, וקבעו מלאך קרוב נאצל מן הראשון, ואחר כן אמרו כי המלאך הזה יש לו שתי מדות, אחת שהוא יודע מציאותו "בעצמותו" (כ"ל בעצמו), והשנית ידיעתו שיש לו סבה, והתחייב ממנו שני דברים, מלאך וגלגל הכוכבים הקיימים, וזה נם כן במה שהשכיל מן הראשון התחייב ממנו מלאך שני, ובמה שהשכיל מעצמותו התחייב ממנו גלגל שבתאי, וכן ער הירח, ואח"כ אל השכל הפועל. וכבר קבלו בני אדם זה והתפתו לו, עד שאמרו שהוא מופת, מפני שיחמו אותו אל פילוסופי יון. וזאת מענה נרידא אין בה ספק, ומקשים עליה בכמה

קול יהודה

אוצר נהמד

כפי הכרחו והמשל: אם מפני שהמבוקש עמוק. או מפני שדבר זה עמוק ורחוק מזה מין האדם שיכיל אותו כשלו: או מפני שתבונותינו מקוצרות. ר"ל אמתו נלמד לא עכל האדם זה: או לשני הדברים יחד. ר"ל אמתו קצורי השכל, וגם אפילו היינו כחלית. ההשכלה כפי האפשר נכח האדם, לא נוכל להשיג: ועל הדומה לזה חקרו הפילוסופים. ר"ל הוא וראה כמה רחוק הפילוסופים מן האמת נכונת זה הדבר, כי לא ידעו דרכי הקבלה ונזלו לתקול מלכס כמה התקשו כניווא כוח, אחר שהוקשה להם אך יאז מאחד דברים רבים מתחלטים, והרכס נתחטטו בו: וקבעו מלאך קרוב נאצל מן הראשון. כדי להשקיף קושי כוח אמרו שמו כבורא לא נאלץ רק מלאך אחר, וכוח אחר קראוהו עלול ראשון: המלאך הזה. ר"ל עגולו כהאשון: יש לו שתי מדות. כלומר גולד בו רכוי מזה ידידות והשכלות שיהי לו שתי ידידות: אחת. ידיעה אחת: שהיא יודע מציאותו בעצמו. יתרוש מכיר את עצמו, וראש לומר הכדול שינו ודין עצמו, והייתו ידיעה עצמו, וכונבר כדקדקת הראב"ד בספר יצירה: מלאך וגלגל. המלאך נאלץ ממש מזה השכיל את ספרו, והגלגל מזה השכיל את עצמו: החובבים הקיימים. אחאן לדעת החובבים שאפני בעלמיהם שמו רק שמונה גלגלים, וחס בענה לבעט סוכר לכת ש"ס חנוכל, והשמתי לסוככים הקיימים, והוא עצמו גלגל היומי המכריח כל הגלגלים שכתבו מנחה למעבר בתוך מעת לעת. וזה מפני שלא כדור עדיין שיש לוכוכים הקיימים התחסיס כדור מעבר למורה, שהוא כמו מעלה בע' שמי, וזה שלא על קושי גלגל היומי רק על קושיים נותים ממנו כפי נתינת גבורת המולד מקו מזה היום, ומפני זה הוכרחו להניח גלגל היומי כולו גלגל הכוכבים הקיימים, וגלגל היומי אין בו שום כוכב, וכל עיקר היותו רק להכריח כל הגלגלים ששהיו מנחה למעורר. ומעשה לדעת המונים שמונה גלגלים אין כלל רק שמונה גלגלים, רצוני שגלים נבדלים, ועם שלל הפועל תשעה. ולדעת המונים תשעה גלגלים הרי כלן עשרה שגלים נבדלים, והוא הדעת המפורשת מהם. ויתחבר עוד מס' במאמר מתיבי סי' יז: ואח"כ אל שכל הפועל. גם זה מילידי בית אריסטו, שאמר ש"ל מנבלי שכל נעדר, ר"ל מלאך אחד מלמד שכלים המושגים בגלגלים, והמלאך הזה הוא הנותן אורח הנשאלות השגלות, כי השכלים המועיפים בגלגלים אין להם רק שמונה כמות גלגלים, והשכל הפועל הוא שהוא האחרון אמרו עליו קהתם שהוא נותן אורח כל הנשאלות השגלות, ואחרים אמרו שאין נורך אליו רק להשיג שכל האדם מזה אל הפועל, והשכל הוא נקרא שכל הפועל, בעמוד

אלל כל אדם: ועל הדומה לזה חקרו וכו'. למתן יטיבו אל לבם אפשרות ההפסדות הכריבו מן האחד הפסוד, שכל זה היה נדרו עד הנה מלא אחר כן למתן לחקור מאין נהרנו וכו': והביאם מחקרם וכו'. וזכר זה המורה בשני ס"ד, ותמלך מורף לשוט למתן בחמישי סימן כ"ח. ונפרק י"א כח נם כן שהשפע הנגיע מאתו יתברך להמציא שכלים נעדרים יפגע מן השכלים גם כן להמציא קהתם את קהתם עד השכל הפועל ואילו הפסק המלחמה הנעדרים, וכל נעדר השפע ממנו גם כן המלאה עד שניעטו הגלגלים אל גלגל הירח, ותחרי זה הגוף ההוא הנפסד, רוזה לומר המחר הראשון ומה שהוכרע ממנו, ע"כ. ובעל מזה ובעל העקרים זכר זה מאמר ב' ב' י"א, ובעל מזה שלום מאמר א' י"ד: מלאך וגלגל וכו'. המלאך הוא נאלץ ממנו מזה השכיל שיש לו סבה, והגלגל מזה השכיל מציאותו בעצמו. ובעל העקרים מאמר ב' ב' י"א ביאר על כונו זה מה שאז"ל כהשמל עהים חמות עמים מאלוה, בשעה שדבור יואל מפי הקב"ה חמות, וכשעה שאין הדבור יואל מפי הקב"ה ממללות, שייין שמה. ואמר גלגל הכוכבים הקיימים, כי אלל קדומי הפילוסופים ראשון הוא להם בסדר הגלגלים, והנה לפי דעתם שמה לנד. אולם אחרי כן הוסיפו עליהם גלגל חוק המעלה, עוד בה עשירי לדעת חדשים מקרוב נאל. ולדעת אלו המסך דבריו בחמישי סי' י"ד לאמר שהדורו השכלים אל אחת עשרה מדרגות, ואין בזה שום סמירה, כי היו דבריו בכלן על שפת כח אחת כן הפילוסופים וחס המסך הדברים על דעת כח אחרת מהם, ופעמו גזו כי הם סורה על סוף מה שהגיעו דברי הפילוסופים במציאות, כי המעדיף הרבה עד מספר י"א מדרגות. אחת הרב"ל החזיר עשרה ליוטה, כי האמין מספר סגלגלים שמה ולא יוחר: מפני שייחמו אותו וכו'. כי היה זכרם לכרכה אללם ולכבוד שם כמחמת יקר יתנו, עם היותו כי לא חשגי מופת המה בזה רק כפרה נעודה היא חסו ואומדנות בעלמא. וז"ל וזאת מענה נרידא אין בה ספק, ר"ל שאין

השלושים המשפטים תמיד: עד שאמרו שהוא מופת. ככר

בה

ואין

בכמה פנים. אחד מהם למד עמדה האצילות הוואת, הקצר יד מתראשון. ואחר כן נאמר למה לא התחייב מהשכלת שבתאי מה שלמעלה ממנו דבר אחר, ומהשכלתו הימלאך הראשון דבר אחר, ותהיינה צורות אצילות שבתאי ארבע. ומאין לנן שמי יישיכיל עצמו יתחייב ממנו נגלגל, ומי שהשכיל הראשון יתחייב ממנו מלאך, ובעת אשר יטעון אריסמו שהוא משכיל את עצמו צריך שיהיה נתבע "ושיאצל (כ"א להאצל) ממנו נגלגל, ואם יטעון שהשכיל הראשון, שיאצל ממנו מלאך. אמנם זכרתי לך

אוצר נחמד

קול יהודה

אין נאמחה הקדמותיו שום ספק, ואח"כ בעולם הוא הנלוח, ופשוט סקדמותיו מפורסמת, ואחריו הסוק, רוצה לומר סקדמותיו מסתקין להמין להמין גם, והוא למטה מן המורכמות, מ"כ מן המורכמות. וזה אמר שני אדם השבו זה למוספ מה אשתי אשלו ספוק, רק מענה גירידי אין בה ספוק. ר"ל שאשתי ספוק אין ביה, כי הירכה יש טעמה על סתירתו וקפיו ממה פ"ס: אחד מהם למה עמדה האצילות. לומר נפק השתלשלות הוא שכל הששי או שזרי, והוא שלל העולם שלל תחייב ממנו כלום: הקצר יד מבראשון. ר"ל ושאל האמר הלא א"א שילכו בטללים בלתי חללים וע"כ צריך שיבא נפק כשום מקום, ואמר שנפק בשעירי, ע"כ רוחק שיראון שנגלגל עשירי שהוא שכלל השועל על קודו י"ד כ"ב ששנסק כמו משלשל מלאך ונגלגל קח נותן כח בנמלחות ששלטות, ר"ל צורות בעלי חיים, ואין יסיה סבדל רחוק כזה מן הששי לשעירי: למה לא התחייב מהשכלת שבתאי מה שלמעלה ממנו וכו'.

לומר מהשכלת המלאך השני שאמר שמה שהשכיל מן הראשון סתמיים ממנו מלאך שני, ובמה שהשכיל עומתו מהתחייב ממנו נגלגל שבתאי, ויהיה המלאך המשתלשל ממה שלמעלה ממנו נקרא על שם הנגלגל שמו, ואחריו שום המלאך הוא שהשכיל על שמו, ונזכר בנזכרם מאמר ז' ע"ד, וזה הקטע מאמר שיהייב שמה שהשכיל את עלתו לשלל מלאך, ובמה שהשכיל את עלתו ודיעו סבדל שבינו וצין עלתו, נגלגל, כמו כן היה ראוי שישלשל מלאך כמה שהשכיל עלת עלתו, ודיעו המלאך הראשון, ונגלגל כמה שהשכיל סבדל שבינו וצין עלת עלתו, ותהיינה צורות אצילות שבתאי ארבע: ומאין לנן וכו'.

ר"ל יבנה סבדל הוא אין לה נגלים, וכו' מי סבדל לנו זה ואין יקבל הדבר שכל לומר שמי שהשכיל את עלתו מוליד נגלגל ובהשכלתו הראשון יחייב מלאך: ובעת אשר יטעון אריסמו שהוא שייכיל עצמו וכו'. לומר אריסמו שדרא סבדל זו והאכוס אחריו החוקי דעותיו ומתודתם לם שטישו ומה שאשכר ככה אדם לשני, ואף הוא שני להיות דבך בשלנו עם השכל השועל, וכאשר טעמו הרחיב לון סילוטוף סנוכר כדאם הספר הוא, אף הוא אמור לו אם אריסמו ודעתך ע"כ מדברת שכל השועל הוא סבדל מביד עלתו עלי ספק, נהיה חוכמים אותו מדוע איך מאלי נגלגל, ואם אמרתי שמה שהשכיל שכל הראשון דין ששאלו מן מלאך. עלתו העונה הוא ע"ד הלעג וההרקה, י' ג'ם השכל השועל שאל לא האלי ממנו לא מלאך ולא נגלגל אף כי שני הוא אכר בעשר יסוד: אמנם זכרתי לך ההתחלות האלה וכו'

בה כדי להספיק טעם פני הראות שסמך עליהם הדעת. ועל פלא זה כחכ המורה בשי' ע' כ"ב ח"ל, זה הוא יזכרו אריסמו שהשכל הראשון מהם לשני והשני סבה לשלישי וכו', השכל הראשון מהם פשוט הוא בלא ספק, ומאין נמלח ההרכבה הנמלחת באלו הנמלחות על לך החיוב כמו שיהיה אריסמו. אנתו נודע לו כל מה שזכרו שהשכלים כל אשר יתרחקו יתחדש בהם הרכבה עתיים, אחר שמוטלליהם רבים, ועם הודאתנו לו בזאת המהפכה והסבדל, איך היו השכלים סבה לחיוב עתה מהם ואיזה ערך בין החמר והגבדל אשר אין לו חמר כלל, אמור שאנתו הדיוני לו שכל נגלגל שבתו שכל על האורם המוכרח, אחר שהשכל הוא יש בו הרכבה בדיעה משכיל עלתו ומשכיל סבה, ופולני הוא מורכב משני דברים, אחד משני הדברים ההם יתחייב ממנו השכל האחר אשר תחיו, והשני האחר יתחייב ממנו הנגלגל. ישאלו ויאתרו לו העיני האחד הפשוט הנגלגל, והוא אשר התחייב ממנו הנגלגל איך התחייב ממנו הנגלגל, והוא אשר מורכב משני חמרים ושמי צורות, חמר הנגלגל וצורתו וחמר הכולב הקבוע בנגלגל וצורתו. וכשהיה העיני על לך החיוב ח"א לנו בהכרח לזה המורכב מבלתי סבה מורכבת, יתחייב מהחקה האחד גרם הנגלגל ומחלקה האחר גרם הכבד וכו', ע"כ ומקשים עליה בכמה פנים אחד מהם וכו'. הכונה למה שלל ממשך האצילות לשיאלי השכל הוא השועל מלאך אחד שהשכל עלתו, וכן ממלאך למלאך על פי הסדר הקודם: הקיצור יד מבראשון. ר"ל הקצור קריה יד ה' מהשפיר בעלול ממנו כח מספיק לעבור ממש לולתו בשיעור שיוכל גם הוא להמשיך שפעו בעלול ממנו להוליד בולתו בדמותו, ומן הוא והלאה בזאת אחר זה ליותר מן המספר אשר יהיה: למה לא נתחייב משהשכלת שבתאי וכו'. כבר כתב המורה בשי' ע"ד שהנגלגל עלתו הוא בעל שכל, מלבד שכל חסוק שהוא המלאך המיוחד להענות ומה שלמעלה ממנו הוא שכל חסוק, והמלאך הראשון הוא העלול הראשון אשר המלאך שכל חסוק על נגלגל שבתאי: וההיינה צורות וכו'. כי ישיכל גם כן שכל נגלגל המולות ושלל עלתו, ויעלו כל עימי אצילותו למספר ארבע:

ומאין לנן. הו מעיני מה שזכר המורה בפרקו המזכר: ומי שהשכיל הראשון וכו'. רוצה לומר השכל המוכן לו מלמעלה: ובעת אשר יטעון וכו'. הכונה שאל יתחייב אריסמו שנפשו נאמר כי הוא נחמקו השכיל את עלתו, צריך שיהיה נחבצ כי לפי הנחתו המכירה הים ראוי שיאצל ממנו נגלגל. והם חם התנשא לומר שהוא השכיל המלאך אשר הוא ראשון בערכו, וכמו שחשבו הפילוסופים אשכרום השכלה ש לפי דעתם, יתחייב לפי המורה המוזכר למעלה שיאצל ממנו מלאך: אמנם זכרתי לך ההתחלות האלה

לך התחלות האלה שלא תבהילך הפילוסופיא, ותחשוב שאם תלך אחריה היית מניה לנפשך במופת הברור. אבל התחלותם כלם לא יסבול אותם שכל ולא יכנסו תחת הקשה. ועוד כי אין בין שנים מהם הסכמה, אלא המקבלים מהם שסומכים על רב אחד, אם אבנדקלים (ל"א אבימקאלי"ם) ואם פימגורים או אריפמו או אפלטון וזולתם הרבה, אין אחד מהם מסכים עם הבורזי:

כן אמר הכוזרי מה הצורך אל אותיות הו"י או אל מלאך ונלגל וזולת זה, עם ההודאה בחפץ הבורא ובחדוש העולם ושהאלהים ברא את הדברים ורבים במנינם כבת אחת למיניהם, כאשר זכר בסדר בראשית, ושם בהם כה העמידה ותולדה ומכלכלם לרנעים בכח האלהי, כמו שאנחנו אומרים

מחדש

קול יהודה

והאלה וכו'. מעת נא דברו לאמר ועל הדומה לזה הקרו הפילוסופים וכו'. והנה הודיעו כי עשה כן למען לא פגעל נפשו עיני ספר יזירה כהינה דעתו על דברי הפילוסופים, בחשבו עשה יותר מספיקים מאלו: אבל דתחלותם כלם לא יסבול אותם שכל וכו'. כוון למה שזכר בחמישי סי' י"ד באמרנו ולמה כהתחלות דעות מספידות השכלים יבזם השכל, כהעללהם כשזכר הנלגל שהוא יבקש שלמות יחסר לו וכו'. עייני עמה: אלא המקבלים מהם וכו'. כי אמנם המקבלים מאלה המה וסומכים על ציניה, אפטר קרוב הוא שמהל ציניהם הסכמה, אך בין המעטיים כהקשחם לא תמלא הסכמה לעולם. ח"ל כפוך הסכא אל אחד מהם מסכים עם הבורזי, שהוא מוסב אל ההכמים שקדם זכרם, ובאילו אמר אם אבנדקלים וכו' וזולתם הרבה שאין אחד מהם וכו'. והיו הדברים האלה קרובים למה שזכר בחמישי סי' י"ד לאמר, וכמעט שאין הסכמה בין שני אישים צמה שיהחלפו אחר זה מהדעות כמה שאלה קבעו, גם כהרבה מהטבע, ואם נמלא כה אחת מסכמה על דעת אחת, כהה אין זה לחקירה ותולדה שעמדה עליהם דעה, אבל הם יסעם אחד המבדברים קבלו ממה, כענד ספר פימגורים' ויכנה אבנדקלים ויסימה אריפמו ויסימה אפלטון וזולתם וכו':

כן מה הצורך וכו'. מה לנו אל דרכים אלו כדי למלאו אופן כהעלם הרביעי מן האחד השפוט, לא לנו דרך כגל ספר יזירה המוזכר בקדומת, באמרנו כי למטרך למקור מאין התרבו וכו', ולא לנו דרך הפילוסופים המוזכר שם באמרנו ועל הדומה זה הקרו הפילוסופים, כי לגמו יח' נתן כבוד על אחת השלו השפוט. ח"ל מה מלךך אל אושיות הו"י, כענד ספר פימגורים. וכן אל מלאך וכו', כענד דעת הפילוסופים. ואמר עם ההודאה בחפץ הבורא וכו'. כאשר כנה המורה כשני פ' כ"ב בגזרה השלישית, כי כל פועל שיפסל כהונה ורצון לא כענד, ועשה פועלות מתחלות רבות, ע"כ: בבת אחת. לא דרך פלה ועלול כאמור: העמידה. חליש: והתולדה. כהשמיח המין: ומכלכלם לרנעים וכו'. כן כנה רבא"ש פרשה שמוה על רצון

אוצר נחמד
וכי. ושמה תאמר אם כ"כ דעה סוחת רעם בעיניך ונלגל עליה, למה כשאל אותם על שפתך להוכיחם, למה אמר כי זכרתי אותם לך קן יעלה על לבך להכריח אחר דברי האמת וזכרתי שבעתי לך מיסודי קבלת האמת שזכר כספר יזירה, ותחשוב שאין כל דברים מספיקים לשך השכל, והדומה כי הפילוסופיא היא אשר תניח דעתה וכל נתיבותיה שלום תמזיזם בדרך ובוזר. ראה גם ראה כי פתחתיכם לא יכלול אותם שכל אנושי וימנע רחוקים מלד מן האמת, אמור עממה שכל עינים כויו על יסוד הסו וכו': ועוד כי אין בין שניים מהם. מן המתקיים אשר אציאנו מלכס עיניים כלאו, מי שמכסים עם הבורזי, אך לא אחד עונם חקירתו לרות אחת, אלא המקבלים מהם. תמזיזים ככאים אחייהם אשר לא עזר כחם לבדות חקירות מלכס, הם סמכו עמם על אחד מהראשונים פי אשר דמה כל אחד שזכר בסוף הסוף הוא יסוד רבוי לפסון עניו. וראה שאף הם אינם כאים רק מלד קבלה וכל הם עונם לדרכס, אבל אנומה כולנו קבלה אחת לע וכולנו נלך לנעה כהם אלהים מיים:

כן אמר הכוזרי מה הצורך וכו'. עם סיות שדנדך האמת ככרחק דעות הפילוסופיות שבעיני הנביאים, עם זה לא אחזק פי מלשאל אותך לפי דרכי קבלת שזכרת, מה סכסס שהוכרסם אל אחריות הו"י או מלאך ונלגל, סיד ס' הקרר להשיא כל הכראים מלא דבר כהשע וכו' ע"כ עם ההודאה בחפץ הבורא. אחר שכולנו מודים כי כל הדברים כהעטיים הם כהעלוי וכו' שזם דבר נעלם ממנו: ובדוריש העולם. ר"ל שזכר השולם כעה שחפן ופל עיני שחפן: ושהאלהים ברא את הדברים הרבים במנינים כבת אחת. וכל דרך כהשאלות חתה לשיים כמו שדמו הפילוסופים, כי מי חקן רוח ס' ויחמר עד פה יגיע ויכלה, ועלמו יודיעט, ומאלתר שזם הטקולנים גם הפילוסופים יודו שאין זה בדרך כהעלם שאלים יכול להשי, אבל המעלם משכל אנושי, וא"כ למם כלל נעמוד חתתנו לפרנס דעמטו עם כהכונן כהורס כמעשה כהאשים, וכוא שזכר השמים והאלך כנה אחת כדעת חו"ל כפ' דין דורשין, וכן בכל יום יום כפי כוונת בעיני: ושם בהם כה עמידה וכו'. וכן פי פלה מלאך וסגיד לנו שכל הטבעים פעולתם נמשכה בדרך כהשאלות, ולא נאמר שהוא כיוזר וכוא כוונתו הוא עם כה עמידה כעליונו וכשהואו אין נעלם חתה, וכל מין וכל מין כהחן חששו יאל, וכוא נתן ככל אחד מהמינים כה הולדס וסיוון פרטיים כמורים פל כסדר כום עד שחפון כוונתו: ומכלכלם לרנעים. כלוה: אין

שוכני סנה חו"ל, ד' יבועה למד הכבוד. כשכן כסאם, 9

מחדש *טובו בכל יום תמיד מעשה בראשית :

כז אמר החבר המיכות מלך כוזר, זהו האמת והאמונה באמת ועזיבת מה שאין צורך אליו. אך שמא היה זה העיון "מאברהם" (כ"ל לאברהם) אבינו כשנתבררה לו האלהות והאחדות קודם שידבר עמו במחזה, ואחר שדבר עמו הניח כל "בקשותיו" (כ"ל הקשותיו) ושב לבקש רצון האלהים מעמו אחר שלמדו, ואיך הוא הרצון ובאיזה דבר יושג ובאיזה מקום. וכבר דרשו רבותינו ביוצא אותו החוצה, צא מאצטמנינות שלך, ר"ל צא מהכמת הוכוכים ומכל חכמה טבעית מסופקת. וכבר אמר אפלטון מהנביא שהיה בזמן מאריגוס המלך, שהוא אמר לפילוסוף שהיה מתעסק בפילוסופיא, בחוון מהאלהים, לא תגיע אלי בדרכים האלה, אך במי ששמתיו שליה בניו ובין בראי, רוצה לומר הנביאים והתורות האמתיות.

והונדר

*טעמחמו בטובו

אוצר נחמד

קול יהודה

ולא דבר נכונה כי איך יקרא טובי על רגע אחד, ועוד לתם נאמר על גורם פועל, ולינו כן עושה עמים ולרץ, כי ה' הוא עושה תמיד ומעמידם כהנה היותל מפי אדם, ע"כ. וכבר זרחה שמש הזוהר על כיוצא בזה, במה שפירש שם בהקדמתו מאמר הכתוב כי כאשר השמים ההדושים והאלרץ ההדשה אשר אלי עושה וגו'. עשיתי לה כהיב אלל ששה דעביד תידי וכי: בבח האלהי. המוזכר למעלה בקודמת:

כז ועזיבת מה שאין צורך אליו. כי עם הכולה נחנך הנורא ונחזות העולם

אין לנו צורך לחמשיים ליישב בלבו החפשות הרבי מן האחד הפשוט, כי אמנם הרבה ספקות יסולקו בלחומת הדעות, וכפי מה שכתב המורה בשם פ' י"ט ובמקומות אחרים: וזלנו: כשנתבררה לו האלהות וכו'. בעליותו בשלימות מולת העיון הפשוט להידי את כולו: כל בקשותיו. הבקשות והדעות העיוניים. והעוסק השני ויהר נכון ומבואר: איך הוא הרצון. שלמו כלל את אשר הפך ה' שיעשהו האדם ומי: ובאיזה דבר יושג. מהות המעשים ושיעורם אשר בהם יפיק רונוה של מקום: ובאיזה מקום. האם ארץ כנען, שעליה נאמר לו אל הארץ אשר ארצך: ברזון מרארליים. בקשר עם אמרו שהוא אמר וכו', כי בחוון אמר לו לא תגיע אלי בדרכים האלה וכו': אך במי וכו'. ר"ל במה שיערה אומך מי שממתיו שליה וכו', וכאמרו בשלישי סי' כ"ג שאין מחקרבים אל האלהים כי הם בלחומת האלהים עלמם: והונדר

אין רגע שלי הסמטה כמו יתכרך והסתחו, ולולא זה יגוע כל כבר יחד ויול כל הניזר והניזרל במעט רגע: מחדש בטובו וכו'. ר"ל עוד עוררו נותן כח וטעמות כלל מעשה בראשית. וכ"כ בוחר בהקדמה (ע' ק"ח):

כז זהו האמת והאמונה באמת. לומר והלי שכן הוא האמת שאין צורך לחטט אחרי מעשה ה' כי נורא הם, והאמונה שהכל חסך כי הולא באמת, ולא יחסון בהקיות בללו, ולאחזו ויולאים ידי חובותינו בלחומתו כמנו שאלמח, ולין כדורטם שום מנהו על וחת המקירס לנעות מן האמיר במעט בנלשתי: ועזיבת מה שאין צורך אליו. ודינו בענוכ מה שאין צורך להעריח עיונו בו: אך שמא היה זה העיון לאברהם וכו'. ושמת האמר ח"כ לתם טרח כ"כ כשגר ילירס ענוניים האלו ולא עוב אמונוה לו רזון האל בלבד, כי אולי שכל זה הים ערס שגראל אליו במחוס ורק נחבר לו החדוה ואלסומו מרד סעוטה, ולכך חמר לדעם כינז תמחוס לו העולם וסדר סתלגלזות מן האחרות האמתי לא הכינו, כדי להקיע בלבו לחומת ההדוש והכריזס כרנוניח: ואחר שרבר עמו. במחוס, והשגו הכל במחלס כרומתי: הניח כל הקשותיו. עוב כל ידיעותיו ברלוית, כמו שאין אדם מנקס רלוית על הנראה אליו בחוס כרלוית, וכמו כן סימח במחוס אליו, וכמו שגורע כי ברגע אחד יראה האדם יוזמין מה שגל הים יוכל להאמרו במחוסים ביומן רב: ושב לבקש רצון האלהים. לומר לא סופק עוד פות אל הקיויות העיוניות, אבל שב בלבק שגורע מה הוא רזון אללהים במחוסיו, כי נחבר לו שעשעית מוחת ה' אשר חסן בהם תחול עליו הספע האלהים, ותפקחה עיונו לרלוות כל אשר חסן בשמים זכרן: אחר שאלמדו. אחר שנתגלה עליו ארון הכל יוזמיר אליו איז אל שדי האלהים לפני ויהי תמים: ואיך הוא הרצון דרבי הסורס והעוררס, כחאמר חול' במחוס יומח קיים אברהם אבינו כל הסורס עולה: ובאיזה דבר יושג. כמו עניני הקיותו שבעבורס הים השפע אלתיס דרכב כנביאליס:

ובאיזה מקום. תוכל הכנואש שחחול, והוא בדרך ישראל, וכמ"ל אל הארץ אשר ארצך: וכבר דרשו רבותינו ביוצא אחרת החוצה. כנרלשתי כי נכח ה' לך, ויואל אחרת החוס, לא מאלצמנינות שלך, ויואל אהב ואין אהב אלטרולונגוס שואמר שבך אשת האיש כי רבס ה' עכ"ל. והוא מבואר כדברי הסכר, ולא נאמר על האצטמנינות בלבד, רל על כלל ההמחוס האצטמניות אשר אין מוחס כרוז עליטס: שהוא אמר לפילוסוף וכו' ברזון מהאלהים. ר"ל הנניח אמר לפילוסוף שהוא בחומת נבואות: לא תגיע אלי וכו'. אז אפשר להגיע אל החומת הכנווס: בדרכים האלו. נחקירס השינוסותים בלבד: אך במי ששמתיו שליה. רק על ידי הניכוי אשר בו נחמ ה' לתם רוחו עליו לודיע לבני אדם חוקי ה' ומשפטי. וכפי כמנאל בספרים הקדמונים יהיכ הנביא שהוא ירמיס, והוא היה בזמן האלרון שלפנינו, ובפילוסוף הכוא הוא אלגטון עמלו, והוא הודס ולא כוש כי דימיוו חכס ונביא, וכנוכר כספר תורה העולם שחבר רמ"א ז"ל (ח"א פ"א) העקק מחספירס הקדמונים זול, אמר אלגטון אנו סייתי עם ירמיס במחירס, ובתמלס סייתי לונע עליו ועל דבריו, ולכנאק כאשר כורגלמי דרכ עמו ולשפסע במעשו ורלויתי כי דבריו דברי אללהים חיים, אז אמרתי לבני וקימתי שהוא חכס וניבא

יהונדר (כ"א ונגדר) בספר הזה בסוד העשרה האחרים שמסכימים עליהם במזרח ובמערב, מבילתי שיביא אל זה טבע ולא יכריעם שכל, אבל לסוד אלהי, מה שאמר עשר ספירות בלי מה, בלום פיד מדבר, בלום לבך מלהרדה, ואם רץ לבך שוב למקום, שלכך נאמר רצוא ושוב, ועל דבר זה נכרתה ברית, ומדתן עשר שאין להם סוף, נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן כשלהבת קשורה בנחלת, ודע והשוב וצור, שהיוצר אחד ואין בלעדיו, ולפני אחד מה אתה סופר. ותתיבת הספר, וכשהבין

אוצר נחמד תוקל יהודה

ונביא, עכ"ל: והוגדר בספר הזה בסוד העשרה. האר למלאת דבריו, אחר הסודות למך הכוזבי שאין לוק בהשכלות וסודו העלום והעלולים. ומאחר שעל כל ספר יכריס סוכן ויולך על ענין עשר ספירות, ועל עמוד או כל בית המקובלים נשטן, וטוב כבר סודם שאין לנו ליקר אמר המחקר כלל, לזר הקדים המצוה ואמר שאין ענין כנחם עשר ספירות מזה המחקר אבל כזה סודו אלפי שאין המחקר חוסם בו כלל. ותדע, שהרי מסכימים ממוצה שמש עד מנוחם למטע עד שצרי, ויודאי שאין בזה לא טבע ולא מחקר אבל מקובל, ומכ"ל בראשון ס' ג"ט (מי ק"י): אבל לסוד אלהי. ר"ל אין זו מזה החקירה קד מזה סוד אלפי: מה שאמר עשר ספירות בלי מה וכו' עד ומדתן עשר שאין להם סוף (ככ"י משנה ד'). כלומר וזה מס שאמר עשר ספירות, ר"ל שאין היקף משני דבר זה: בלום פיד מלהרדה. כגור פין מלהרדה שכן סן מנשאר מרובם שאין דעת האדם משיגו איך ויודי נהונו עשר ספירות לא פחות ולא יותר: בלום לבך מלהרדה. אחר זה, ולהשגח מי עלה למדוד וחס בין הכוזבי קנו לדעת מספר הספירות: ואם רץ לבך. לדמות לנתין עשר ספירות ומתשוב וכו' יש רבוי באלוהים: שוב למקום. פירש רבינו סעדיה גראי שזכר לתהלה סדבר, שהוא האין סוף, והוא הנקרא מקומו של עולם והוא יתוד וימודד וממנו הכל, וכ"ל ס"א מרגנו"א: שלכך באמר רצוא ושוב. והחיות לראו ושוב כמראה הסוף (יחזקאל א'), והכוונה שההשגח בזה הוא רק כדבר עין כמו ראיית סדבר, כי מאחר שהאדם נשמי אי אפשר שידמה בוס וישיב אותו אל לבו, אך מיני קלם ותיכף נעלם ממנו, דוגמת סדבר: ועל דבר זה נכרתה ברית. פירש הרמב"ם וכו', ולכן נגמל סדבר כדי שיהיה כח להסתכל לדבר בו ולהסתר, ולא כמובילא ממנו, ולי מכה אחר סדבר שהוא נקרא בריה שהוא מיוחד החמורות (ר"ל הסוים והסמדר) כבח אחר, יכול להסיר שאין הסהר אלא האחות הנמורה, עכ"ל: ומדתן עשר שאין להם סוף. וכלי ספק בן הסוים והכוזביים אשר אין להם סוף כולם מתגלגלים באלו המספרים. ולפי שיש עתים לכל אחד מעשר ספירות ועתים לעתים, שנאמר הים מספר לגדודיו (איוב כ"ה), וכולם נכללו בכל עבר, ולפיכך אמר עשר שאין להם סוף, עכ"ל הרמב"ם ז"ל: נעוץ סופן בתחלתן וכו' עד ולפני אחד מה אתה סופר. משנה ס' ע"ט, וז"ל עבר ספירות גלימה, נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן, כשלהבת סקשורה בנחלת, דע וחשוב וזכר שארצו יתיד וישובך אחד ואין לו סוף, ולפי אחד מה אתה סופר, ע"כ. ופירש רבינו סעדיה גראי שהוא דברי כנענון סופן בתחלתן שאין לו ראש וסוף, כי לא התסכר נלבך בסוף נחלתו תעבר ספירות. כשלהבת וכו', כמו שהלכתם בן רחבע וכו' קראו קראו נחלת

יהונדר וכו'. הטעם שכלל בגדודו של ספר זה ענין סוד העשרה האחרים וכו' מה שאמר עשר ספירות עלי מה וכו', כי העיר על גלימתה פינו מלהרדה בסוד זה ולבט מלהרדה בו, כי שזו להם משכימי קום לחקור על טעם ההפסד המכסר עד עשרה וחס נחט, וכואו מה שאמר ס' כ"ה שלכם סוד חסום להם עמד ההשטן על עשרה לא פחות ולא יותר וכו'. ולפטר שיהיה הגמח הישר ונגרר, על דרך גורר אדם, וזהו הטעם לפי זה שנגרר והתגלגל בספר הסוד ענין סוד העשרה וכו' מה שאמר עשר ספירות וכו'. ועוד חלקך דוגמת הלשון הזה כבי' כ"ט וז"ל. ומה שאמר כי העשרה האחרים מסכימים עליהם במזרח ובמערב וכו', ודוגמתו מינו בראשון ס' ג"ט, בראשון וכן מיני העשרה הספיק כל אדם עליו במזרח ובמערב, איזה טבע יבוא לעמוד בעשרה, אלא שהוא מקובל ממחלתו בו, ע"כ. ובאמרנו לסוד אלהי. שמש סופן להם שכתב הרמב"ם פ' שמוח ח"ג, והנה עשר ספירות ממספר עשר ארבעות, חמש כנגד חמש, וככה התגלגלה חשפה שהם נפוח וכבדות עומדות, והעשירי שהוא קדש נקרא כן בעבור שכתו בכל כסא כבדו, והוא ההקוף וכל הנפוחות מקוף, ע"כ. או שאין בזה לעשר הספירות העליונות, ואם לא דבר מיוחד על ארבעות עד הנה, כמו שהעשירי וכו' כ"ה: ואם רץ לבך וכו'. הטעם ששייב אחר מרואם לבו כקומו להרום ולרואה בגדולתה ונפלאות ממנו: שלכך נאמר וכו'. מאחר הכוזב (יחזקאל א') והחיות לראו ושוב כמראה הבזק, הורכ על היוחס פעם תחלים כמה שלמלה מהם, ובתחום לפתע כהרף עין יעלימו עיניהם מרואה, כענין דוגמת סדבר. והוא ג"כ מה שיזוה בהקט כמובילא ממנו: ועל דבר זה נכרתה ברית. שלא יהרום מצד נבטם ונעלמות כאלה: ומדתן עשר שאין להן סוף. ביארטוהו למעלה ס' כ"ה על גלגול מספר עשרה במזרח חיליה עד אין תכלית. ועל כונה ש יבארטוהו שם מה שאמר נעוץ סופן בתחלתן וכו'. להיות מתגלגלים בעצמם וכו' לעולם כדמות עגולה מתגלגלה שאין לה תהלה וסוף מכווימים. ואמר כשלהבת וכו', להכות על המצק האחד מהזכיר בזה אחר זה כשאר חמין: ודע וחשוב וצור. כנבאל עינים כבי' כ"ה: שהיוצר אחד ואין בלעדיו ולפני אחד וכו'. שמסגולה האחד במספרים נבוא ל ידי הכרת הנורא כמנאחות, כי טבע האחד הוא